கடவுள் துணை.

கலா தரங்கிணி.

புத்தகம் ௧.] ௧௮௮௯ ௵ ஜூன் ௴ [சஞ்சிகை ௫.

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.

ஆனந்த மயமாகி யருவாகி யகிலமா யான்றபொற் சோதி யாகித்
தானந்த வில்லாத் தனிப்பெருந் தகவொடவ தாரம் பயின்ற தாகி
ஈனந் தவிர்த்தெம்மை யாள்வானொ ரருளினொ லெளியவர்ச் சையுமாகி யுள்
வானந் தழைத்தோங்க வொளிருமொரு பொருவிலா வத்துவை வணங்கல்
[செய்வாம்.

புராண விஷயம்.

புராணமென்பது சிருஷ்டி சங்காரமுதலியவற்றை விளக்குவதோர் சாஸ்திரமென்று முன்பே குறித்திருக்கிறோம். அது கிருதயுகத்தில் பிரமாவினால் நூறுகோடிகிரந்தவிஸ்தாரமாய்ச் செய்யப்பட்டு பிராம்மம் என்கிறபெயருடையதாய் ஒன்றேயாயிருந்தது. பின்பு திரேதாயுகத்திலே அதை ரிஷிகள் நூற்றுப்பதினொரு சங்கிதைகளோடுகூடின பதினெட்டுப் பிரிவுள்ளதாய்க் கோடி கிரந்தமாகச் சுருக்கினார்கள். பிற்பாடு வேதவியாசர் துவாபர யுகத்தின் கடைசியில் அந்தப் புராணங்களின் சாரங்களை நான்கு லக்ஷம்கிரந்தத்தில் பாரதாதி ஆக்கியானங்களும், ரிபுநிதாகசரித்திராதி உபாக்கியானங்களும், பிருதிவி கீதை பிதுருகீதை முதலான காதைகளும், வராஹகல்பாதி கல்பநிர்ணயங்களும், சிருஷ்டி மனுவந்திராதிகளும் வமிச வமிசானுசரித்திரங்களும் விளங்கும்படிப் பதினெட்டுப்புராண சங்கிதைகளைச்செய்து தம்முடைய சிஷ்யரான ரோமஹர்ஷண ரென்பவருக்குஉபதேசித்தருளினார். அந்த ரோமஹர்ஷணருக்கு சுமதி, அக்கினிவர்ச்சன், மித்திராயு, ஸாம்சபாபனன், அகிருதவிரணன், ஸாவர்ணிஎன்று ஆறு சிஷ்யரிருந்தார்கள். அவர்களால் புராணப் பிரவசனம்செய்யப்பட்டு வந்தது.

எல்லாப் புராணங்களுக்கும் முதன்மையாயிருந்தது பிராம்மபுரா

ணம்; அதுமுதலாகப் பதினெட்டுப் புராணங்களுண்டு. அவை யாவன: பிராம்மம், பாத்துமம், வைஷ்ணவம், சைவம், பாகவதம், நாரதீயம், மார்க்கண்டேயம், ஆக்கினேயம், பவிஷ்யத்து, பிரம்ம கைவர்த்தம், லைங்கம், வாராகம், ஸ்காந்தம், வாமனம், கௌர்மம், மாச்சியம், காருடம், பிரஹ்மாண்டம் என்பவையாம். அவற்றின் முறையும் இதுவே. இப்புராணங்களுக்கெல்லாம்

𑌸𑌰𑍍𑌗𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌸𑌰𑍍𑌗𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌂𑌶𑍋 𑌮𑌨𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌚 ।
𑌵𑌂𑌶𑌾𑌨𑍁𑌚𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌨𑌾𑌞𑍍𑌚 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑌮𑍍 ॥

என்கிறபடியே சிருட்டி, சங்காரம், வமிசங்கள், மனுவந்தரங்கள் வமிசங்களின்சரித்திரம் என்பவை பொது விஷயமாயினும் அந்தந்தப் புராணத்துக்குத் தனித்தனி விஷயங்களுண்டு. அந்தந்த விஷயமுறைகளைப்பிடித்துச் சுருக்கமும் பெருக்கமுமாய்ப் பலசங்கிதைகள் செய்யப்பட்டிருக்கும்.

இனி இப்புராணங்களை ஆதியிற்செய்தவர்க ளின்னாரென்பதும் அவற்றின் தொகை இவையென்பதும், அவற்றின்விஷயங்களின்ன வென்பதுஞ் சுருக்கமாய்க் குறிக்கப்படும்.

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌮𑌰𑍀𑌚𑌯𑍇 ।
𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌦𑌶𑌸𑌾𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

ஆதியில் பிரமதேவர் பிரமகல்பவ்ருத்தாந்தத்தைப்பற்றி மரீசி என்பவருக்கு எவ்வளவு சொன்னாரோ அவ்வளவும் பிரமபுராணமாம்; அதன்தொகை பதினாயிரம் கிரந்தம்.

𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌯𑌦𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌂 𑌪𑌾𑌦𑍍𑌮𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 ।
𑌪𑌾𑌦𑍍𑌮𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌞𑍍𑌚𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌶𑌤𑍍𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑍀𑌹 𑌪𑌠𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

பிரம்மபுராணத்திற்சொன்னவிஷயமே லோகத்திற்கு ஹிதமாகப் பாத்துமகற்பத்தில்ஐம்பத்தையாயிரங் கிரந்தமாகச்செய்யப்பட்டது; அது பாத்துமமென்றுசொல்லப்படும்.

𑌵𑌰𑌾𑌹𑌕𑌲𑍍𑌪𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌧𑌿𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑌃 ।
𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑌖𑌿𑌲𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 ।
𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍍𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌸𑌾𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑍍𑌬𑍁𑌧𑌾𑌃 ॥

வராஹகற்பத்தின் சரித்திரத்தைப்பற்றிப் பராசரமுனிவர் வைஷ்ணவ தருமங்கள் விளங்கும்படி செய்தது விஷ்ணுபுராணம். இது எண்ணாயிரங் கிரந்தசங்கியையுள்ளதாம்.*

* இது ஆறாயிரங்கிரந்தத்தில் இப்போது வழங்குகின்றது.

ஶ்வேதகல்பப்ரஸங்கேந தர்மாந்வாயுரிஹாப்ரவீத் ।
யத்ர தத்வாயவீயம் ஸ்யாத் ருத்ரமாஹாத்ம்யஸம்யுதம் ।
சதுர்விம்ஶத்ஸஹஸ்ராணி புராணம் ஶைவமுச்யதே ॥

சுவேத கற்பத்தின் சம்பந்தத்தினுல் தருமம் விளங்குமாறு வாயுவினற் செய்யப்பட்டு உருத்திரமஹத்துவமுள்ளதா யிருப்பது வாயுபுராணமாம். இதுவே சைவபுராணமென்றும் சொல்லப்படும். இது இருபத்து நாலாயிரங் கிரந்தம்.

யத்ராதிக்ருத்ய காயத்ரீம் வர்ண்யதே தர்மவிஸ்தர: ।
வ்ருத்ராஸுரவதோபேதம் தத்பாகவதமுச்யதே ॥
ஸாரஸ்வதஸ்ய கல்பஸ்ய மத்யே யே ஸ்யுர்நரோத்தமா: ।
அஷ்டாதஶஸஹஸ்ராணி தத்பாகவதமுச்யதே ॥

காயத்திரியின் பொருளாலே தொடங்கிப் பகவத்ஸம்பந்தமான தருமங்களை வருணித்து விருத்திராசுரனுடைய வதம் முதலானசரித்திரங்களோடு பதினெண்ணுயிரங் கிரந்தமாய் ஸ்ரீவியாசமுனிவராலே செய்யப்பட்டது பாகவதமாகும்.

யத்ராஹ நாரதோ தர்மாந் ப்ருஹத்கல்பாஶ்ரயாணிஹ ।
பஞ்சவிம்ஶத்ஸஹஸ்ராணி நாரதீயம் ததுச்யதே ॥

பிருஹத் கற்பத்தைப்பற்றித் தருமங்களை வருணித்து இருபத்தையாயிரங் கிரந்தமாக நாரதமுனிவர் சொல்லிய புராணம் நாரதீயமென்னப்படும்.

யத்ராதிக்ருத்ய ஶகுநீந் தர்மாதர்மவிசாரணா ।
தத்ர த்ரிம்ஶத்ஸஹஸ்ரம் வை மார்கண்டேயமிஹோச்யதே ॥

சகுனி என்பவனை நோக்கித் தருமாதருமங்களை விசாரித்து மார்க்கண்டேயர்செய்தது மார்க்கண்டேய புராணம். இதன்தொகை முப்பத்தீராயிரம்.

ஶாவாவஸாநே ஹ்ருதமுக்ணா ஜுஷ்ணாஸம்ப்ரகாஶிதா ।
சயநாநாம் ஸமுத்பத்திரிஷ்டகாகணநம் ததா ॥
க்ரதூநாம் ஸம்வ்யாக்ருதிம் க்ருத்வா ஆக்நேயம் ததிஹோச்யதே ।
ஆக்நேயம் சாஷ்டஸாஹஸ்ரம் ஸர்வக்ரதுமயம் ஸ்ம்ருதம் ॥

ஆக்கினேய புராணத்தில் சயனங்களின் வரலாறும், அந்தச்சயனங்களுக்காக இஷ்டகைகளின் தொகையும் யாகங்களின் தொகையுஞ் சொல்லப்படும். இதைச்செய்தவர் பிருகு முனிவர்; இது எண்ணுயிரங் கிரந்தமுள்ளது. அக்கினி புராணமென்பதும் இதுவே.

ஶதாநீகேந ப்ருஷ்டேந ப்ராஹ ஸம்ஶிஷ்ய ஸுமந்துநா ।
ஸௌரதர்மாநஶேஷேண ப்ரோவாச ப்ராதஸ்ஸ்வயம் ததா ।
ஏகத்ரிம்ஶத்ஸஹஸ்ராணி பவிஷ்யம் பரிபாஷிதம் ॥

சதானீகன் வினவச் சுமந்து என்பவர் சூரியபகவானைப் பற்றிய தருமங்களையெல்லாம் சொன்னது பவிஷ்யத்புராணம்; இது முப்பத்தோராயிரங்கிரந்தமுள்ளது.

யத்ர வைஷ்ணவதர்மாஶ்ச வஸிஷ்டேந மஹாத்மநா ।
அம்பரீஷஸ்ய வைஷ்ணவா ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டிஸ்ததைவ ச ।
புராணம் ப்ரஹ்மவைவர்தம் த்வாதஶஸஹஸ்ரகம் ।

வசிஷ்டமுனிவர் அம்பரீஷனுக்கு விஷ்ணு தர்மங்களையும் பிரம சிருட்டியையும் எடுத்துச்சொன்னது பிரமகைவர்த்த புராணம். தொகை பன்னீராயிரம்.

யத்ரேஶாநகல்பஸ்ய வ்ருத்தாந்தமதிக்ருத்ய ச ।
நந்திநா வை ப்ரணீதம் தச்ச ஏகாதஶஸஹஸ்ரகம் ॥

ஈசான கற்ப விருத்தாந்தங்களை யெடுத்து நந்தியினால் பதினோராயிரங் கிரந்தமாகச் செய்யப்பட்டது லிங்கம்; இதுலிங்கபுராணமெனவும்படும்.

மஹாவராஹஸ்ய புநர்மாஹாத்ம்யமதிக்ருத்ய ச ।
விஷ்ணுநாபிஹிதம் க்ஷோண்யாஸ்தத்வாராஹமிஹோச்யதே ।
மாநவஸ்ய ப்ரஸங்கேந கல்பஸ்ய முநிஸத்தமா: ।
சதுர்விம்ஶத்ஸஹஸ்ராணி தத்புராணமிஹோச்யதே

மானவகற்பசம்பந்தமாய் வராஹாவதாரமஹிமையை விஷ்ணு பூமிதேவிக்குச் சொன்னது வராஹபுராணம்; கிரந்தத்தொகை இருபத்துநாலாயிரம்.

யத்ர மாஹேஶ்வராந் தர்மாநதிக்ருத்ய ச ஷண்முக: ।
கல்பே தத்புருஷே வ்ருத்தே சரிதைருபப்ரும்ஹிதம் ।
ஸ்காந்தம் நாம புராணம் தத் ஸஹஸ்ரஶதஸம்மிதம் ।

முருகக்கடவுளால் தற்புருஷகற்பத்தின் சம்பந்தமாய் ருத்திர மகத்துவமும் ருத்திரதருமங்களும் விளங்கும்படி செய்யப் பட்டது ஸ்காந்தம்; இது லக்ஷம்கிரந்தமுள்ளது.

த்ரிவிக்ரமஸ்ய மாஹாத்ம்யமதிக்ருத்ய சதுர்முக: ।
த்ரிவர்கமப்யதாத்தச்ச வாமநம் பரிகீர்த்யதே ।
சதுர்தஶஸஹஸ்ராணி ஶ்வேதகல்பாநுகம் ஶிவம் ।

திரிவிக்கிரமாவதார மகத்துவத்தைப் பிடித்துச் சதுர்முகன் செய்தது வாமனபுராணம்; இதில் மூன்று தேவதைகளையுடைய அறம் பொருள் இன்பங்களும் விளக்கப்படும்; இது சுவேதகற்பத்தையனுசரித்தது. பதினாலாயிரங் கிரந்தமுள்ளது.

𑌯𑌤𑍍𑌰𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯𑌚𑌰𑌸𑌾𑌤𑌲𑍇 ।
𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂𑌕𑌥𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌕𑍂𑌰𑍍𑌮𑌰𑍂𑌪𑍀𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨𑌃।
𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌦𑍍𑌯𑍁𑌮𑍍𑌨𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑍇𑌨 𑌋𑌷𑌿𑌭𑍍𑌯𑌃𑌶𑌕𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑍌 ।
𑌕𑍌𑌰𑍍𑌮𑌂𑌤𑌚𑍍𑌚𑌷𑌟𑍍𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍀𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌨𑍁𑌷𑌙𑍍𑌗𑌿𑌕𑌂 ॥

இந்திரத்துயும்னனென்கிற அரசனைப்பற்றிப் பாதாளத்திலே இந்திரனுடைய எதிரிலே கூர்ம ரூபியான விஷ்ணு முனிவர்க்கு நான்கு புருஷார்த்தங்களின் மாஹாத்துமியத்தையும் பற்றிச் சொல்லியதுகூர்மபுராணம்; இதுஆருயிரங்கிரந்தமுள்ளது; லக்ஷ்மி கற்பத்தைப் பற்றினது.

𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂𑌯𑌤𑍍𑌰𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨𑌃 ।
𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑍀𑌚𑌮𑌨𑌵𑍇 𑌨𑌰𑌸𑌿𑌂𑌹𑍋𑌪𑌵𑌰𑍍𑌣𑌨𑌂 ।
𑌅𑌧𑌿𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌸𑌪𑍍𑌤𑌕𑌲𑍍𑌪𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂𑌸𑌹𑌵𑍍𑌰𑌤𑌂
𑌤𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶 ॥

மச்சியரூபியான திருமால் வேதங்கள் பிரவர்த்திக்கும் பொருட்டு மனுவுக்கு ஏழுகற்பங்களையும்பற்றி நரசிம்மாவதார மாகாத்துமியத்தோடு சொன்னது மச்சியபுராணம்; இதன் தொகை பதினாலாயிரம்; விரதங்கள் இதில் சொல்லப்பட்டிருக்கும்.

𑌯𑌥𑌾𑌵𑌦𑍍𑌗𑌾𑌰𑍁𑌡𑍇𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌣𑍍𑌡𑌂𑌗𑌰𑍁𑌡𑍋𑌦𑍍𑌭𑌵𑌂।
𑌅𑌧𑌿𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍍𑌗𑌾𑌰𑍁𑌡𑌂𑌤𑌦𑌿𑌹𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇॥

கருடகற்பத்திலே கருடனிடத்தில் பிரமாண்டம் உண்டானதைக் குறித்து விஷ்ணு எடுத்துச்சொன்னது கருடபுராணம். [இதன் தொகை ஆருயிரமாய்வழங்குகின்றது.]

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌧𑌿𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌪𑍁𑌨𑌃।
𑌤𑌚𑍍𑌚𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌸𑌾𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑌂𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑌤𑌾𑌧𑌿𑌕𑌂 ।
𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂𑌚𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇𑌯𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌃।
𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌸𑌮𑍁𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌂।

பிரமாண்ட மாகாத்துமியத்தைப்பிடித்துப் பிரமதேவன்சொல்லியது பிரமாண்டபுராணம்; இதன் கிரந்தத் தொகை பன்னீராயிரம். இதில் வருங்கற்பங்களைப்பற்றியும் விஸ்தாரமாய்ச்சொல்லப்படும்.

ஆகப் புராணங்களின் கிரந்தத் தொகை நான்குலக்ஷத்துப்பதி னாயிரம்.

இப்போது சொன்னவை பெருந்தொகை; ஒவ்வொன்றிலும் நூறு இருநூறு ஏறவுந்தாழவுமிருக்கும். ஒருகிரந்த மென்பது ஒரு சுலோகமேயாம்; சுலோகம் சிறிதும் பெரிதுமாயினும் பொதுவில் முப்பத்திரண்டு எழுத் தென்று குறிக்கப்படும். இங்கே எழுத்தாவது உயிரும்உயிர்மெய்யுமாம். இவற்றுளெல்லாம் பெரும்பாலுஞ் சரித்திரங்களை முன்னிட்டும் சிறுபான்மை நேராகவும் கருமஞான ங்களின் விரிவும் அவற்றின் பயனும் அவற்றைப் பெறும்வழி முத லானவைகளும் போதிக்கப்படும்; விசித்திரமானகதைகளைக் கேட்க எவர்க்கும் பிரியமாதலால் அவற்றைக்கொண்டு தருமாதிகளைப் போதித்தல் நல்லவழியாம். சிலபுராணங்களில் கருமமும் சில புரா ணங்களில் ஞானமும் பிரதானமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கும். இவற் றைப் படிப்பதனாலும் கேட்பதனாலும் விவேகம் விளங்கிப் பாவத் தில் பயமும் நல்லொழுக்கமும் உண்டாமாதலால் புராணங்களைப் படிப்பதுங் கேட்பதும் மகாபுண்ணிய மென்று சொல்வது. இவற் றுள் எடுத்த நற்காரியத்தில் மனம் பற்றும்பொருட்டு அதை மிக வும் மேன்மைப்படுத்திச் சொல்லியிருக்கும்; இதற்கு அர்த்தவாதம் என்று பெயர். இதன் கருத்தை அறியாதவர் இது பொய் என்று பிரமிப்பர். சகல விஷயமும் வேதங்களில் சொல்லப்பட்டிருந்தா லும் புராணங்களில் விளங்குவதுபோல் அவை வேதத்தில் விளங்க மாட்டா. வேதத்தின் பொருளை யறியப் பல கருவிகள் வேண்டும். புராணங்களுக்கோ அவை சாதாரணமாய் வேண்டுவதில்லை. எந்த நூலுக்குஞ் சம்பிரதாயமென்பது அவசியம் வேண்டும். சம்பிர தாயமாவது இதன்பொருள் இது, இந்த இன்னவிஷயத்துக்குக் கொள்ளவேண்டும் என்றிப்படிப்பட்ட காரியங்கள் பெரியோர்வழி யாய் வழங்குவது. இது சான்றோர் செய்த உரைகளால் பெரும்பா லும் விளங்கும்.

[தொடர்ச்சி.]

புராணநாமவிவரணம்.

சீதை.—ஸ்ரீராமருடைய பத்தினி. ஜனகமகாராஜாவின் மகள். முற்பிறப்பில் இவள் குசத்துவசர் என்னுமுனிவர்க்கு மானஸபுத்திரியாய்ப் பிறந்து வேதவதி யென்னும் பெயருள்ள கன்னியாயிருந்தாள். அம்முனிவர் இவளை விஷ்ணுவுக்குக் கொடுத்துக் கலியாணஞ்செய்விக்க நினைத்திருக்கையில் தம்பன் என்னு மோரசுரன் இவளைத் தனக்குக் கொடுக்கச்சொல்லிக் கேட்க அதற்கு அவர் சம்மதியாமற்போக ஓரிரவில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த சமயத்தில் அவ்வசுரன் அம்முனிவரைக்கொன்று அந்தப் பிரமஹத்தியினாலே தானுமிறந்தான். பின்பு இக்கன்னிகை விஷ்ணுவையே விவாகம் செய்துகொள்ளவேண்டித் தவம்புரிந்துகொண்டிருக்க, அப்போது திக்கு விஜயம் செய்ய அவ்வழியாகச்சென்ற இராவணன் இவளைக்கண்டு மோகித்து இவளுடைய தவத்திற்கிடையூறு செய்தான். அதுகண்டு இவள் அவனைநோக்கி,' அடகெடுவாய்; நீ யென் தவத்திற் கிடையூறு செய்தமையின் நான் இப்பூமியிலேயே அயோனிஜையாய்ப்பிறந்து உன்னையும் உன்னினத்தையும் நாசமாக்குதற்குக் காரணமாகிறேன்,' என்று சொல்லித் தீயை வளர்த்து அதிற் குதித்து உருமாய்ந்தாள். பின்பு இலங்கையில் ஓர்தாமரைத் தடாகத்தில் ஜனித்து, சிவபூசைக்குத் தாமரைமலர்கொய்யவந்த இராவணனுக்கு ஓர் கமலமலரிற் காணப்பட்டாள். அக்குழந்தையை ராவணன் ஆவலோடு எடுத்துப்போய் புரோகிதர் முதலானோர்க்குக் காட்ட, அவர்கள் இச்சிசுவால் இலங்கை யழியுமென்று சொல்ல, இராவணன் அதை யோர்பொட்டியிலிட்டுக் கடலில் விடுத்தனன். அது அலைகளால் மோதப்பெற்று மிதிலாநகரத்துக்கருகில் வந்து மண்ணில் மறைந்துகிடந்து, அந்நகர்க்கரசனாகிய ஜனகமகாராஜர் மகப்பெறவேண்டி ஓர் மகமியற்றக்கருதி யாகசாலைக்கு நிலஞ் செப்பனிடுதற்கு ஏர்கட்டி உழுகையில் படைச்சாலில் அகப்பட்டது. அப்போது அவர் அப்பெட்டியைத் திறந்து பார்த்துப் பெருநிதிகண்டவன்போல் பேரானந்த மடைந்து அக்குழந்தையை எடுத்து வளர்த்து சீதை யென்று பெயரிட்டு இராமனுக்குக் கலியாணம் செய்து கொடுத்தார். பின்பு இவள் இராவணனால் அபகரிக்கப்பட்டு, அவன் தன்னினத்தோடு மாண்டுபோவதற்குக்காரணமானாள். மக்கள் - குசன், லவன் (குசலவர்).

மாரீசன்—ஓர் அரக்கன். இவன்மிகமாயாவி. தாடகை யென்பவளுடைய மகன். சுபாகுஎன்பவனுக்கு அண்ணன். இவன்தகப்பன் ஸுகேது என்னும் ஓர்யக்ஷன். விசுவாமித்திரமுனிவர் வேள்விசெய்யத் தொடங்குகையில் மாரீசனும் சுபாகுவும் அவ்வேள்விக்கிடையூறு செய்யவந்தார்கள். விசுவாமித்திரர் அயோத்திக்குப்போய் தசரத சக்கிரவர்த்தியை வேண்டிக்கொண்டு இராமலக்ஷ்மணரை யழைத்துவந்து தம்வேள்விக்கு விக்கினம்செய்பவர்களை ஸம்ஹரிக்கவேண்டுமென்ன, ஸ்ரீராமன் ஆக்கினேயாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்துச் சுபாகுவை மாய்த்து, வாயவ்யாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து மாரீசனைக்கடலில்வீழ்த்தினார். அவ்வளவில் மாரீசன் ஸ்ரீராமனுடைய பராக்கிரமத்தை

யறிந்தவனுய் அவனையெதிர்க்க முடியாதென்று தென்கரையில் ஓரிருக்கை யிழைத்துக்கொண்டு அங்கு தவஞ்செய்துகொண்டிருந்து வனவாசஞ்செய்ய வந்த ஸ்ரீராமன் தண்டகாரண்ணியத்தில் பஞ்சவடியி லெழுந்தருளியிருந்த போது, விசுவாமித்திரருடைய யாகத்தில்தன்தாயையும் தம்பியையும் ராமன் கொன்றனே யென்ற பகை கொண்டு இவன் வேறிரண்டு ராக்ஷஸர்களுடன் மான் வேஷம் பூண்டு அத்தண்டகவனம் சேர்ந்து ரிஷிகள் ஓமம்செய்யுமிடங் களையும் நீராடுமிடங்களையும் கிட்டி யவர்களை வருத்திக்கொண்டு பஞ்சவடியில் ஸ்ரீராமாசிரமத்தையடைந்து சீதாலட்சுமணருடன் கூடி மரவுரியும் சடை முடியும்தரித்துத் தவக்கோலங்கொண்டெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீராமனைக்கண்டு பழையபகையை நினைந்து இவன் இப்போது தவவேடம் பூண்டிருக்கின் றமையின் தன்னைக்கொல்லானெனவெண்ணித்துணிந்து கிட்டியோடிக்கூரிய கொம்புகளினுல் முட்டிக்கொந்திக் கொலைசெய்யமுயன்றுன். அப்பொழுது ஸ்ரீராமபிரான் சினமூண்டு சரங்களைத்தொடுத்துவிட இவனுடன்வந்த இரண்டு ராக்ஷஸரும் சரங்கள்பட்டுச் சிரங்களறுப்புண்ணத் தான்மாத்திரந் தப்பித்துக் கொண்டோடியொளித்துப் பழையபடி தவவேடம்பூண்டிருந்தான். பின்பு இராவணன் சீதாதேவியை எடுத்துப்போக இவனுதவியை வேண்டினன். அப்போதுமாரீசன் ஸ்ரீராமனுடைய பராக்கிரமத்தை யவனுக்குத் தெரிவித்து 'அக்காரியத்தை நினையாதே' என்று பலபடியாய்ச்சொல்லியும் அவன்கேளா மையால் 'உன்கோபத்துக்குப் பாத்திரனுகிறதைக் காட்டிலும் ஸ்ரீராமனு டைய பாணத்துக்கிரையாகிறேன்' என்று ஓர் பொன்மானுருக்கொண்டு இரா மனுடைய ஆச்சிரமத்துக்கெதிரில் பசும்புல்மேய்ந்துகொண்டிருந்தான். சீதை அதுகண்டு அதன்ரூபலாவண்ணிய முதலிய வற்றிற்குச் சந்தோஷித்து உட னே தன்பர்த்தாவுக்குச்சொல்லி அதைத் தனக்குப்பிடித்துக் கொடுக்கவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தாள். இராமன் அதைப்பிடிக்கப்போகஅது அவர்கையிற் சிக்காமல்

"மிதித்தது மெல்ல மெல்ல வெறித்தது வெருவி மீதிற்
குதித்தது செவியைநீட்டிக்குரபத முரத்தைக்கூட்டி
உதித்தெழு மூதைவெள்ள மென்றிவை யுருவச்செல்லும்
கதிக்கொரு கல்விவேறே காட்டியதொத்ததன்றே"

என்கிறபடியே துள்ளியோட்டம் பிடிக்க அதைத்துரத்திக்கொண்டு வெகு தூரம் சென்று அதுமாயமானென்று அறிந்து பாணத்தைப் பிரயோகிக்க மாரீசன் தன்மெய்யுருக்கொண்டு "ஹாஸீதா லக்ஷ்மணு" என்று இரைச்ச விட்டுத் தரையில்விழுந்திறந்தான்.

இராவணன்—அரக்கர் குலத்தரசன். இவனுடைய இராசதானி இலங் கை. தகப்பன் புலஸ்தியருடைய புத்திரனுன விச்சிரவசு. தாய் சுமாலி யின்மகளாகிய கேகசி. மனைவி மயன்மகளாகிய மந்தோதரி. தம்பிமார் கும்பகர்ணன், விபீஷணன். தங்கை சூர்ப்பணகை. மகன் இந்திரஜித்து முதலியோர். இராவணன் பிர்மாவைக்குறித்து வெகுகாலந் தவஞ்செய்து அவர் பிரசன்னரானபோது "சுவாமி! மனிதரையும் மற்றுமுள்ள அற்ப

ஜெந்துக்களையும் யான்மதிக்கின்றிலேன்; சுரர், அசுரர், கின்னரர், கிம்புருடர், இயக்கர், விச்சாதரர், கந்திருவர், நாகர்முதலிய தேவகணங்களாலும் சிங்கமுதலிய மிருகங்களாலும் சாவில்லாதிருக்க வரமளிக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, பிரமதேவன் அங்ஙனமே யாகுக என்று அநுக்கிரகித்து, தசக்கிரீவா! நீ நினைத்த உருவமெடுக்கக்கடவை எனவும் அருளிச் செய்தார். இவன் அவ்வரப்பிரசாதத்தாலே மிகச்செருக்கடைந்து, திக்குவிஜயம்செய்யப்புறப்பட்டு முதலில் குபேரனைச் செயித்து அவனுடைய விமானமாகிய புஷ்பகத்தை அபகரித்துக்கொண்டு அதில் ஏறிச் சஞ்சரிக்கையில் அது கைலாசகிரியினருகில் நின்றுவிட அதற்குக் காரணம் ஒன்றும் தோன்றாமல் திகைத்திருந்தான். அப்பொழுது நந்திகேசுரர்வந்து அவனைப்பார்த்து, ஓ தசானனா! இம்மலை பரமசிவன் எழுந்தருளியிருக்குமிடம்; இதில் அவர் கட்டளையின்றி யாரும் வரக்கூடாது; நீயறியாது வந்தனை, வந்த வழியே திரும்பிச்செல் என்ன, இராவணன் சீற்றமுற்று, சிவனென்பவன் யாரடா எனக்கு இடையூறு இழைப்பவன் என்று வானரம்போலும் முகத்தோடு நின்ற நந்திதேவரைப் பரிகசித்தான். அதனால் நந்திதேவர் கோபங்கொண்டு அடா ராக்ஷஸா! நீ என்னை வானரமுகனென்று அவமதித்துப் பரிஹாஸம் செய்தாயாகையால் மகா பல பராக்கிரம மகிமையுள்ள வானரர்கள் பிறந்து உன் செருக்கையடக்கி உன் ஊரையும் பேரையும் யழிக்கவருவார்களென்று சபித்துப்போயினர், உடனே தசக்கிரீவன் அதைப் பாராட்டாமல் என் போக்குக்குத் தடைசெய்த இம்மலையை வேரோடு பிடுங்கி எறிகிறேனென்று அம்மலையைப் பெயர்த்துச் செண்டுபோல் வாரி எறியத் தொடங்கினன். பரமசிவன் அதையறிந்து தங் காற்பெருவிரலால் அம்மலையை அழுத்தினர்; அழுத்தவே இவன்கைகள் அதன்கீழ் அகப்பட்டுக்கொண்டு வாங்க வழியில்லாமற்போக அவ்வருத்தத்தால் வெகுகாலம் அழுதுகொண்டிருந்து கடைசியில் பரமசிவனைப் பலபடியாகப் பாடித்துதிக்க அவர் கிருபைகூர்ந்து தங்கால்விரலையெடுக்க இவன் தன்கையை வாங்கிக்கொண்டு அப்புறஞ் சென்றான்.

பின்பு ஒருநாள் இராவணன் அங்கங்கேபோய்த்திரிந்துகொண்டிருக்கையில் இமயமலைச்சாரலிலே பிருகஸ்பதியின் குமாரராகிய குசத்துவசர் என்பவருடைய புத்திரியான வேதவதி என்னும் ஓர் மடந்தை தவவேடம்பூண்டு தாமரைக்கண்ணனைக் குறித்துத் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த விடத்திற்கு வந்து அவள் தவத்திற்கு இடையூறு செய்து அவளைக் கூந்தலைப்பற்றி இழுத்தான். இழுக்கவே அவள்சினந்து தன்கையாற் கூந்தலை அறுத்துவிட்டு உடனே தீயை வளர்த்து இராவணனைப் பார்த்து, அடா பாதகா! உன் கையாற் பரிசித்த உடலை இனி யான் வைத்திருக்கமாட்டேன். இதோ தீப்பாய்ந்து உயிரைவிடுகிறேன். உன்வதத்திற்கு நானே காரணமாக மறுபடியும் பிறப்பேன்என்று சொல்லி தீயிற்குதித்துவிட்டாள்.

பின்பு இராவணன் விமானமேறிச்சென்று உசீரபீசம் என்னுமிடத்தில் யாகஞ்செய்துகொண்டிருந்த மருத்தன் என்னு மரசனைச் செயித்து அப்

புறம் அங்கங்கேயுள்ள அரசர்களை அடக்கிக்கொண்டு அயோத்தியைக் கிட்டி அதன் அரசனான அநரண்ய மகாராசனோடு போர்புரிந்து தன் வலிக்குத் தோற்றுத் தரையில்விழுந்த அந்த அநரண்ய மகாராசாவைப் பார்த்து நகைத்து, ஓ இக்ஷ்வாகு குலத்தரசனே! என்னோடெதிர்த்து நீ என்னபயன் கண்டாய் என்று இகழ, அநரண்யமகாராசன் இராவணனைப்பார்த்து அடாதுராத்மாவே! நீ இக்ஷ்வாகுவம்சத்தைப் பழித்தாயாகையால் இக்குலத்தில் இராமனென்று ஒருமகாத்துமா அவதரித்து உன்குலத்தைக் கருவறுக்கும் என்று சொல்லிச் சுவர்க்கஞ் சேர்ந்தனன்.

பின்பொருகால் விமானமேறித் திரிந்துகொண்டிருக்கையில் அரம்பையென்னும் அச்சரப்பெண்மயில் நவமணியணிந்து நல்வண்ணப்பட்டுடுத்து நாணத்தோடு களம்பம்பூசி மந்தாரப்பூமாலைசூடி அவ்வழியாய்க் குபேரன் மகனான நளகூபரனிடம் நாடிச் செல்லுகையில் இராவணன் அவளைப் பிடித்து அலைக்கழிக்க அவள் மெல்ல அவன்கையிலிருந்து தப்பித்துக்கொண்டு போய் அச்செய்தியை நளகூபரனிடஞ்சொல்ல, அவன் கண்சிவந்து கையில் நீரையெடுத்துக்கொண்டு இராவணனைக்குறித்து, "இனிக் கருத்திசையாத பெண்ணை இவன் வலிமையாற் கற்பழிக்க முயல்வனுயின் தலை ஏழுசுக்கலாய் வெடித்துச் சாகக்கடவன்" என்று சபித்தான்.

பின்பு திக்குப்பாலகரோடு போர்புரிய எண்ணங்கொண்டு இயமன், வருணன் முதலியோரைச்செயித்து தேவலோகத்தின் மேற்செல்ல இந்திரன் அதையறிந்து சேனையைத் திரட்டிவந்து அவனோடு எதிர்த்துப்போர்புரிய இராவணன் மகனுகிய *மேகநாதன் என்பவன் இந்திரனைக்கட்டிக்கொண்டு வந்து தன்தகப்பனுக்குக் காட்ட இராவணன் ஜயபேரிகைகொட்டிக்கொண்டு இலங்கைபோய்ச்சேர்ந்தான்.

மேலும் இவன் இந்திரனோடு போர்புரியும்போது இந்திரனுடைய யானையாகிய ஐராவதம் தன்னுடைய மருப்புக்களாலே இவனுடைய மார்பிற் குத்துகையில் அம்மருப்புக்கள் இவன்மார்பிலொடிந்து போயின. ஆகையால் இவன் மிகவும் வலிய தேகமுள்ளவன் என ஏற்படுகின்றது. இவன் மகத்தாகிய தவங்களைச்செய்து வரங்களைப்பெற்று மூவுலகிலுள்ள ஸாதுக்களையெல்லாம் வருத்த அவர்கள் அது பொறுக்கமாட்டாமல் பிரமதேவனிடத்து முறையிட அவர் அவர்களை யிட்டுக்கொண்டு பாற்கடலுட் பள்ளிகொண்டிருக்கும் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினிடத்துக்குப்போய் பிரார்த்திக்க அவர் ஸ்ரீராமனென்னும் பெயரோடு மனுஷியாவதாரஞ்செய்து இவனைச் சம்ஹரிக்க, அப்போது இவன் அவரைத்துதித்துப் பரகதியடைந்தான்.

---

* இம்மேகநாதனே இது முதலாக இந்திரசித்து என்னும் பெயரினுற் பிரசித்தியடைந்தனன். [இந்திரசித்து=இந்திரனை ஜயித்தவன்.]

ஆரணியகாண்டம்.

மாரீசன்வதைப்படலம்.

[ககஉ - வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.]

201.—தேவியை தீண்டா முன்னம் இவன் தலை சரத்தில் சிந்திபோம் வகை புணர்ப்பென் என்று புந்தியால் புகல்கின்றேற்கு உம் - சீதாதேவியைத் தொடுவதற்கு முன்னேதானே இவனுடைய சிரங்கள் ராமசரங்களாற்சிதறுண்டுபோகும் வகையைத் தெரிவிப்பேன் என்று விவேகத்தைத் தருகிற சொற்களைக்கொண்டு சொல்லுகின்ற எனக்கும், ஆம் வகை ஆயிற்று இல்லை - பிழைக்கத்தக்க மார்க்கம் உண்டாகவில்லை, (ஆகையால்) விதி விளைவை ஓர்வார் யார் - விதிப்பயனை யறிபவர்கள் யாவர் [ஒருவருமில்லையென்றபடி], ஏவது செய்வது அல்லால் வேறு ஒன்று இல்லை என்று எண்ணு - ராவணன் ஏவுவதைச் செய்வதன்றி வேறொரு வழியுமில்லை யென்றெண்ணி, எ-று.—இது குளகம். மேற்பாட்டோடுமுடியும். புந்தி - புத்தி என்னும் வடமொழித்திரிபு.

202.—என்ன மா மாயம் யான் மற்று இயற்றுவது இயம்புக என்றான் - என்ன பெரிய மாயம் யான்செய்யவேண்டுவது அதை நீ சொல்லென்றான் (மாரீசன்); (அதைக் கேட்ட ராவணன்) பொன்னின் மான் ஆகி புக்கு பொன்னை மால் புணர்த்துக என்ன - (நீ) ஒரு பொன்மானாகி (அவளிருக்குமிடம்) போய் சீதைக்கு ஆசையையுண்டாக்கக்கடவை யென்று சொல்ல, மாரீசன் அன்னது செய்வென் என்னா அமைந்து போனான் - மாரீசன் அந்தக்காரியத்தைச் செய்வேனென்று சம்மதித்துச் சென்றான், மின்னும் வேல் அரக்கர் கோன் உம் வேறு ஒரு நெறியில் போனான் - மின்னுகின்ற வேலாயுதத்தை யேந்திய ராக்ஷஸராஜனும் [ராவணனும்] மற்றொரு வழியாகச் சென்றான், எ - று.

203.—மேல் நாள் அவன் வில் வலி கண்டமையால் தான் ஆக அமைந்து சமைந்திலன் - முன்னாளில் அவனுடைய [ஸ்ரீராமனுடைய] வில்லாற்றலை அறிந்தமையால் தானாகவே ஒருமாயத்தைச் செய்யச் சம்மதியாதவனாகி, மான் ஆகுதி என்றவன் வாய்மொழியால் - மான்ரூபம் கொள் என்று சொன்னவனுடைய [ராவணனுடைய] வாய்ச் சொல்லினால், போன்றன் மனம் உம் செயல் உம் புகல்வாம் - (மானுருக்கொண்டு ஸ்ரீராமாச்சிரமத்தைக்குறித்துச்) சென்ற மாரீசனுடைய சிந்தையின்நிலையையும் செயலையும் சொல்வோம், எ - று.—மேல்பாட்டாற் சிந்தையின் நிலையும், 205 - 206ம் பாட்டுகளால் செயலும், முறையே கூறப்படுதல்காண்க. வில்வலிகண்டமை தானாக அமைந்துசமையாமைக்குக் காரணமாயிற்று. வாய்மொழி என்பதில் வாய் என வேண்டாதுகூறினார் தீச்சொற்பயின்றதென்கைக்கு. சமைந்திலன் - இதில் இல் எதிர்மறைவிகுதி; இவ்வெதிர்மறைவிகுதி எதிர்காலமொழிந்த மற்றஇரண்டு காலங்களிலும் வரும்.

204.—வெம் சுற்றம் நினைந்து உகும் - (ஸ்ரீராமாச்சிரமத்தைக் குறித்துச் சென்ற மாரீசனுடைய மனமானது) விருப்பமான சுற்றத்தாரை நினைந்து வருந்தும்; வீரரை வேறு அஞ்சு உற்று மறுக்குறும் - வீரருக்கு [ராமலக்ஷ்மணருக்கு] வேருக அஞ்சுதலையடைந்து மயங்கும்; ஆழ் குழி நீர் நஞ்சு உற்று உறும் மீனின் நடுக்குறும் - ஆழ்ந்த பள்ளத்திலுள்ள சலமானது விஷத்தைப்பொருந்த அதில் பொருந்திய மீன் நடுங்குவதுபோல நடுங்கும்; நெஞ்சு மால் உற்றது ஓர் பெற்றி நினைப்பு அரிது - (இன்னும் பலவாருக அந்தமாரீசனுடைய) மனம் மயங்கிய ஒரு தன்மை (நம்மனதினுல்) நினைக்கவு முடியாது, எ - று.—நஞ்சுற்று - செயவெனெச்சத்திரிபு. நெஞ்சால் நினைக்கவே முடியாதென்றமையால், வாயாற்சொல்ல முடியவேமுடியாதென்பது தானே போதரும். ஆல் இரண்டும் அசைகள்.

205.—அ காலம் உம் வேள்வியின் அன்று (உம்) அவனேடு நலிந்து உம் எ கால் உம் ஓர் ஈறு பெருன் - (தண்டக வனத்தில் மானுய்ச்சென்ற) அந்தக்காலத்திலும் விசுவாமித்திரருடைய யாககாலத்திலும் அவனுல் [ஸ்ரீராமனுல்] வருத்தமடைந்தும் (இவ்விரண்டுகாலங்களில்) எந்தக் காலத்திலும் ஒரு முடிவுபெருதவன் [சாகாதவனுன மாரீசன்], மு காலின் முடிந்திடுவான் முயல்வான் அ இராசவன் வைகு புனம் புக்கான் - மூன்ருந்தரமாகிய இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இறக்கும்பொருட்டே முயல்பவனுகி அந்த ஸ்ரீராமன் வஸிக்கின்ற புனத்தில் ப்ரவேசித்து, எ - று.—அன்று என்பதன்பின் உம்மை தொகுத்தல். முயல்வான் - எதிர்கால வினையெச்சம்; காரியப்பொருட்டு. புக்கான் என்பதனை முற்றெச்சமாக்கி மேற்பாட்டோடு முடித்துப் பொருளுணர்க. கால் - காலமென்னும் வடமொழிச்சிதைவு.

206.—தன் மானம் இலாத தயங்கு ஒளி சால் மின் வானம்உம் மண் உம் விளங்குவது ஓர் பொன் மான் உருவம் கொடு - தனக்கு ஒப்பில்லாத விளங்குகின்ற ஒளிநிறைந்த மின்னலையுடைய ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் (சிரேஷ்டமாய்) விளங்குவதாகிய ஒரு பொன்மானின் உருவத்தைக் கொண்டு, நல் மான் அனையாள் தனை நாடுறுவான் - நிஜமான மானையொத்த சீதாதேவியைத் தேடுகிறவனுகி, போயினன் - போனுன், எ - று.—ஸமானமென்னும் வடமொழியை மானமென்றது முதற்குறை.

207.—கண்ட கலைமான் முதலாயினஎலாம் - (இப்பொன்மானைக்) கண்ட கலைமான் முதலியவைகளெல்லாம், நிலை ஆழ் மன வஞ்சனை - நிலையாகிய [எப்பொழுதும் நீங்காத] மனோவஞ்சகத்தையுடைய, நேயம் இலா - நட்புக் குணமில்லாத, விலை மாதர்கண் - வேசையரிடத்தில், யார் உம் விழுந்தால் என - (மதிகெட்டோர்) எல்லாரும் (மயங்கி) விழுந்தாற் போல, அலை யானுறும் ஆசையின் வந்தன - கடலை நிகர்க்கின்ற ஆசையுடன் [ஆசைப் பெருக்கத்துடன்] (தொடர்ந்து) வந்தன, எ - று.

208.—வைதேகி தன் வால் வளை மென் கை எனும் பொய்யா மலரால் மலர் கொய்துறுவாள் - வைதேகி [சீதை] தனது வெண்மையான வளையலணிந்த மெல்லிய கைகளென்னப்படுகிற (ஒருவராலும்) கொய்யப்படாத

(தாமரை) மலர்களால் (அப்புனத்திலுள்ள) மலர்களைப் பறித்துக்கொண்டு வரும்படி எண்ணினவளாகி, பொய் ஆம் என ஓது புறம் சொலினுல் நையா இடை நோவ நடந்தனள் - (இவளுக்கு இடையுண்டென்பது) பொய்தான் என்று சொல்லுகிற சொற்களுக்கு நைந்து (அல்லது நையாமல்) இடையானது நோவும்படி நடந்துபோனுள், எ - று.—வைதேகி - விதேகன் மகள்; இது தந்திதாந்தம். ஜானகி (=ஜனகன்மகள்) என்பது மிது. கொய்யா மலர் என்றது பாயாவேங்கை, பறவாக்கொக்கு என்பனபோல.

209.—உண்டாகிய கேடு உடையார்-உளதாகிய போகூழையுடையவர்கள் [கெடுதியை யடையப்போகிறவர்கள்], எண் தான் உம் இயைந்து இயையா உருவம் துயில்வாய் கண்டார் எனல் ஆம் வகை - எண்ணத்திலும் இசைந்து மிசையாதுமிருக்கிற ரூபத்தைத்தூக்கத்தில் கண்டவரென்று சொல்லும்படி, பண்டு ஆர் உம் உரு இடர்பாடு உறுவாள் கண்டனள் - இதற்குமுன்யாரு மடையாத துக்கத்தையடையப்போகிறவள் [சீதை] (அப்பொன் மானைப்) பார்த்தாள், எ - று.

210.—காணு - (அம்மாயமானைக்) கண்டு, இராவணன் வாழ்நாளை மாளு தலால் - ராவணன்தன் ஆயுள் முடிதலாலும், வீழ் நாளின் புவி அறம் மேவுதலால் - அவனிறக்கும்நாளில் பூமியில் தர்மமானது பொருந்தப் போகிற தாலும், இது கைதவம் என்று உணராள் - இது வஞ்சனையுள்ளதென்று அறியாதவளாகி, பேணுத நலம்கொடு பேணினள் - (மனதினிடத்தில்) விரும்பத்தகாத இன்பத்தைக் கொண்டு அந்தமானை விரும்பினுள், எ - று.— வாணுள், வீணுள் - இவை வாழ்நாள், வீழ்நாள் என்பவற்றின் மரூஉ. வாணுளை என்பதில் ஐ - சாரியை. மூன்றனுருபு இரண்டடுக்கி உணராள் என்னும் வினைகொண்டன.

211—பிறைநெற்றியாள் முனம்நின்றிடலும் - மூன்றும்பிறைச் சந்திரனை யொத்த நெற்றியையுடையவள் [சீதை] முன்னே (அம்மான் சென்று) நின்ற மாத்திரத்தில், முற்றி பொழி காதலின் முந்து உறுவாள் - முதிர்ந்து பொழியாநின்ற [அதிகமாயுண்டாகிய] ஆசைப்பெருக்கினுல் முந்திச்செல்பவளாகி, பற்றி தருக என்பென் என - பிடித்துக் கொடுமென்று சொல்வேன் என்று, பதையா - பதைத்து, வெற்றி சிலை வீரனை மேவினள் - விஜயகோதண்டத்தையுடைய வீரனை [ஸ்ரீராமனை] யடைந்தாள், எ - று.— நெற்றிப்பிறையாள் என்பதை விகுதி பிரித்துக் கூட்டுக. நெற்றிப் பிறை யென்பதுபோல்வனவற்றை உபமாநோத்தரபதஸமாஸமென்பர் வடநூலார்.

212—ஆணி பொனின் ஆகியது - உயாணிப்பொன்னுலானதும், ஆய் கதிரால் சேணில் சுடர்கின்றது - நல்ல காந்தியினுல் ஆகாயத்தில் சொலிக்கின்றதும், திண் செவி கால் மாணிக்கம் மயத்து - திருடமான [பலம் பொருந்திய] காதுகளும் வாலும் மாணிக்கமயமாயிருக்கப்பெற்றதும் ஆகிய, ஒரு மான் உளது - ஒருமான்வந்துளது; காண தகும் (அது தேவரீரால்) பார்க்கப்படத்தக்கதாயிருக்கின்றது, என்றனள் கைதொழுவாள் - என்று சொல்லிக் கைதொழுவாளாயினள், எ - று.—மருண்டகாலத்து நெறித்த

செவிகள் வலியவாகலின் திண்செவி என்றார். மயத்து - இக்குறிப்புவினை முற்று அகரந்தொகுத்தல்பெற்றது.

213.—இ மான் இ நிலத்தினில் இல்லை என - இந்தமான் இந்த பூமியினிடத்து இல்லையென்றும், இது எ மான் என சிறிது எண்ணல் செயான் - இது எப்படிவந்தமான் என்று கொஞ்சமும் நினையாமலும், செம் மான் அவள் சொல் கொடு - செவ்விய மான்போன்ற அவளுடைய [சீதையினுடைய] சொல்லைக்கொண்டு, தே மலரோன் அம்மான் உம் அருத்தியன் ஆயினன் - தெய்விகமான தாமரைமலரா யிருப்பிடமாக்கிய பிரமதேவனுக்குத் தந்தையாகியஸ்ரீராமபிரானும்ஆசையுள்ளவனானன், எ - று.—அருத்தி - ஆசை, வடசொல். வாடுதல் குவிதல் முதலிய குற்றமின்மையின் தே என்பதற்குத் தெய்விகமெனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. அம்மானும் - உம்மை உயர்வுசிறப்போடு இறந்ததுதழீஇயது.

214.—இது விளைவு அன்று எனன் - இது இயற்கையாய் விளைந்ததன்றென்றெண்ணாதவனாய், பூண் துஞ்சு பொலம் கொடியோய் - ஆபரணங்கள் தங்கிய பொற்கொடிபோன்றவளே! வேண்டும் எனலால் - நீ வேண்டும் என்று சொல்லுதலால், அது நாம் காண்டும் எனும் வள்ளல் கருத்து உணர்வான் - அதை நாம் பார்ப்போம் என்று சொல்லும் உதாரகுணமுள்ளவனுடைய [ஸ்ரீராமனுடைய] திருவுள்ளக்குறிப்பை அறியும்பொருட்டு, ஆண் தங்கு இளையோன் உரையாடினன் - ஆண்மை நிலைபெற்றுள்ளஇளையபெருமாள் [இலட்சுமணர்] சொல்லத்தொடங்கினர், எ - று.—அது மேற்கூறுகின்றார். ஆண் என்றது ஈண்டு ஆண்மைக்குக் கொள்ளப்பட்டது. கொடியோய்= கொடியாய் [நன். சூ. 353]. காண்டும் - உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை வினைமுற்று. ஆல் - அசை. மகரம் விரித்தல். உணர்வான் - வினையெச்சம்.

215.—காயம் கனகம் - சரீரம் பொன்னிறம்; கால் செவி வால் மணி - கால்களும் காதுகளும் வாலும் மாணிக்கநிறம்; பாயும் உருவோடு இதுபண்பு எனலால் - பாய்கின்ற வுருவத்தோடுகூடிய இதுகுணமாயிருப்பதால், மாயம் எனல் அன்றி - இதைமாயமானென்று நினைப்பதல்லாமல், மனம்கொள - மனதிலூன்றிவிசாரிக்க, இறை - ஸ்வாமீ! ஐயுறவு எயும் - சந்தேசமுண்டாகின்றது, என்றஅளவு ஏ - என்று சொன்னமாத்திரத்திலே, எ - று.—இறை ஐயுறவு - சிறிது சந்தேகம் என்னவுமாம்.

216.—இளம் குமரா - இளந்தன்மையையுடையவனே! [லக்ஷ்மணா!], நேர்மையினால் வல்லார் உம் நில்லா உலகின் நிலை உணர்ந்திலர் - செவ்வையானமார்க்கத்தினால் [கல்விகேள்விகளால்] வல்லவர்களும் ஸ்திரமில்லாத பூலோகத்தின் நிலைமையை அறியார்கள்; மன் உயிர் தாம் பல் ஆயிரம் கோடி பரந்து உள ஆல் - (லோகத்தில்) நிலைபெற்ற ப்ராணிகள்தாம்அநேக ஆயிரகோடி பரவியிருக்கின்றன ஆகையால், இல்லாதன இல்லை - இவ்வுலகின்கண் இல்லாத புதுமையான வஸ்துக்கள் இல்லை; [நமக்குத்தெரியாதன அநேகம் உள, அவற்றுள் இதுவொன்றாயிருக்கலாம் என்படி], எ - று.—ஆல் என்பது ஆயில் என்பதன் மரூஉ; அசையுமாம். தாம் என்பது கட்டுரைச்சுவைபட நின்றது.

217.—என் என்று நினைத்தது - என்னவென்று நீ நினைத்தது; இழைத்து உள வேறு உள நம் கன்னங்களின் காணுதும் - பிரமனுற் படைக்கப்பட்டுள்ளனவாய் (ஸாதாரண ஸ்ருஷ்டிக்கு) வேருயிருப்பனவற்றையும் நமது காதுகளினுல் கேட்டிருக்கிறோம்; (அன்றிம்) பொன்னின் ஒளிமேனி பொருந்திய எழ் அன்னங்கள் பிறந்தது அறிந்திலே ஓ - ஸ்வர்ணகாந்தியையுடைய சரீரத்தைக்கொண்ட எழு ஹம்ஸங்கள் உத்பத்தியானதை நீயறிந்திலேயோ, எ - று.—கன்னங்களின்காணுதும் என்பதில் காணுதலென்னும் வினைக்கு இலக்கணையாப்பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

218.—மொய் உயிர் முறை உம் முடிவு உம் இலை—(உலகத்தில்) நிறைந்திருக்கிற ஜீவபேதங்களுக்கு (இப்படித்தான் இருக்கவேண்டு மென்னும்) முறைமையும் (இவ்வளவுதான் இருக்கவேண்டு மென்னும்) எல்லையும் இல்லை, என்று இறைவன் இளையானெடு இயம்பினன் - என்று சக்ரவர்த்தித் திருமகன் [ஸ்ரீராமன்] இளையபெருமாளுக்கு [லக்ஷ்மணருக்கு] சொன்னுர்; (அப்பொழுது) ஏழை (பெண்களுக்குரிய குணங்களிலொன்ருகிய) மடமையையுடைய சீதாதேவி, பறையும் துணை - (தேவரீர் இப்படிப்) பேசுகிறதற்குள், அன்னது பல் நெறி போய் மறையும் என வருந்தினள் - அந்தமான் நெடுந்தூரம்போய் (கண்ணுக்கு)மறைந்துபோகும்என்று வருத்தப்பட்டாள்.

219.—அனையவள் கருத்தை உன்னு - அப்படி வருந்துகின்றவளுடைய [சீதாப்பிராட்டியினுடைய] மனோபாவத்தை நினைத்து, அஞ்சன குன்றம் அன்னுன் - நீலமலைபோன்றவன் [ஸ்ரீராமன்], புனை இழை - அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆபரணங்களையணிந்தவளே! அது காட்டு என்று போயினன் - அந்த மானைக் காட்டுவா யென்று (அவள் பின்னே) போனுன்; பொருத சிந்தை கனை கழல் தம்பி பின்பு சென்றனன் - இந்தக் காரியத்தை ஸஹியாத மனதையுடைய ஒலிக்கின்ற வீரகண்டை யணிந்த இளையபெருமாளும் (அவர்கள்) பின்றொடர்ந்து போனுர்; (அப்போது) வந்து நின்ற மான் - அந்த ஸ்ரீராமாச்சிரமத்திலே வந்திருந்த மாய மானுனது, கடக்க ஒண்ணு வினை என எதிர் விழித்தது - யாவராலும் கடக்கமுடியாத ப்ராரப்தகர்ம பலம்போலே எதிரில்நின்று (மருண்டு) பார்த்தது, எ - று.—புனையிழை-அன்மொழித்தொகை; அண்மைவிளியாதலின் இயல்பாயிற்று.

220.—நோக்கிய மானை நோக்கி - (எதிரில் நின்று மருண்டு) பார்த்த மானைப்பார்த்து, நுதி இழை மதியின் ஒன்று உம் தூக்கிலன் - (கல்வி கேள்விகளால்) கூர்மைசெய்த அறிவினுல் சிறிதும் ஆலோசியாதவனுய், இது நன்று என்ருன் - இந்தமான் நல்லமானே என்ருன்; அதன் பொருள் சொல்லல் ஆகும் - அதன்பொருள் சொல்லப்படும்; (என்னெனின்), சேக்கையின் அரவு நீங்கி பிறந்தது - (திருப்பாற் சடலில்) ஆதிசேஷனுகிற படுக்கையைப் பிரிந்து (ஸ்ரீமந்நாராயணனே சக்கிரவர்த்தித்திருமகனுக) அவதரித்ததற்குக் காரணம், தேவர் செய் பாக்கியம் உடைமை அன்று ஓ-தேவர்கள் தவம்பண்ணின பாக்கியத்தையுடைமை யல்லவோ, அன்னது பழுது போம்ஓ - அப்படிப்பட்ட தவப்பயன் வீண்போகுமா [போகாதென்பதாம்]

221.—இளையவ - தம்பி, என் ஒக்கும் என்னல் ஆகும் - (இதற்கு) எந்தப் பொருள் ஒப்பாமென்று சொல்லக்கூடும், இதனை நோக்காய்-இதனையுற்றுப் பார்; உவமை தன் ஒக்கும்அல்லால் - உவமையில் தன்னைத் தானே யொப்ப தன்றி, தனைஒக்கும் உவமை உண்டு ஒ - தன்னையொத்திருக்கிறவேறுவமைப் பொருளுளதோ; பல் நக்க தரளம் ஒக்கும் - இதன்பற்கள் விளங்குகின்ற முத் துக்களை யொத்திருக்கின்றன; மென் நா பசும் புன்மேல் படரும் - இத னது ம்ருதுவாகிய நாக்கானது பசும்புல்லின்மேற் பரவுகின்றது; மேனி மின் செம் பொன் ஒக்கும் - இதன் சரீரம் மின்னலையும் செம்பொன்னை யும் ஒத்திருக்கின்றது; புள்ளி வெள்ளியின் விளங்கும் - அதன்மேலுள்ள புள்ளிகள் வெள்ளிபோல விளங்குகின்றன, எ - று.—என் என்பது வினைப் பெயர்; "என்னுக்கடைவுடையேன் யான்," "என்னோற்றான் கொல்லெ ன்னுஞ்சொல்" என்பனவற்றிற்போல. ஒக்கும் என்பதில் ஒ - பகுதி.

222.—வரி சிலை மறை வலோனே - கட்டமைந்த வில் வித்தையி லும் நான்மறையிலும் வல்லவனே! ஊர்வன பறப்ப யா உம் உருகிய மன த்த ஆகி - தவழ்வனவும் பறப்பனவுமாகிய எல்லாம் (ஆசையினால்) உருகிய மனத்தையுடையனவாகி, விரி சுடர் விளக்கம் கண்ட விட்டில் போல் வீழ்வ காணாய் - பரந்தவொளியையுடைய விளக்கைக் கண்ட விட்டில் (அவ்விளக்கில்விழும்தன்மை) போல (இதை விரும்பி வந்து) விழுமவற் றைப்பாராய்; மான் இதன் வடிவை உற்ற அரிவையர் மைந்தர் யார் ஏ ஆதரம் கூர்கிலாதார் - மானாகிய இதனழகைப்பார்த்த யுவதிகள் யுவாக்கள் இவர்களில் யார்தாம் இதனிடத்து ஆசைமிகாதவர்கள், [கண்டோரெல்லா ரும் ஆசைமிகுவார்கள்], எ - று.— "அரிவையர் மைந்தர் யாரே யாதரங் கூர்கிலாதார்" என்றது தாமும் பிராட்டியும் ஆதரங்கூர்ந்தது குற்றமன் றென்றுணர்த்தற்குப் போலும்.

223.—ஆரியன் அனைய கூற - பூஜ்யனான தமையன் [ஸ்ரீராமன்] அத்தன்மையான வார்த்தைகளைச் சொல்ல, அன்னது தன்னை நோக்கி இது சிரியது அன்று என்று சிந்தையில் தெளிந்த தம்பி - அதனை [அந்த மானை] ப்பார்த்து இது சிறந்ததல்ல [நிஜமானதல்ல] வென்று புத்தியி னால் நன்குணர்ந்த தம்பி [லக்ஷ்மணன்], வேரி அம் தெரியல் வீர - தேன் [அல்லது வாசனை] பொருந்திய அழகிய மாலையையணிந்த வீரனே! கண்டது கனகம் மான் - நாம் கண்டது பொன்மானே, ஈண்டு காரியம் என்னை - (இனி) இவ்விடத்து அதனால் நமக்காகவேண்டிய காரியமென்ன இருக்கிறது (ஒன்று மில்லையாகையால்), மீள்வது ஏ மேன்மை என்றான் - நம்மிடத்திற்குத் திரும்பிப்போவதே மேலானகாரியம் என்றுசொன்னான், எ - று.—அனைய - அனை என்னுமிடைச்சொல்லடியாகப்பிறந்த குறிப்புவினை யாலணையும்பெயர்.

224.—அற்று அவன் பகரா முன்னம் - அவ்வாறு லட்சுமணன் சொல் லாததற்குமுன்னே, அழகியாள் உம் அநகனை (நோக்கி) - கட்டழகியான ஜானகியும் பரிசுத்தனான ஸ்ரீராமபிரானைப் பார்த்து, கொற்றவன் மைந்த- சக்கிரவர்த்தித்திருமகனே, குழைவு உடை உழையை - நம்மிடத்தன்பு

டைய இந்தமானை, வல்லை பற்றினை தருதி ஆயின் - விரைவில் பிடித்துக் கொடுப்பீராயின், அவதி எய்த பெற்ற உழி - (வனவாசம் செய்யவேண்டிய பதினான்கு வருடங்களின்) எல்லை முடிவுபெற்றகாலத்தில், பதியிடை - (அயோத்தியா) பட்டணத்தில், இனிது உண்டாட - சந்தோஷமாய் விளையாடுதற்கு, பெறற்கு அரு தகைமைத்து - இது பெறுதற்கரிய தன்மையையுடைய பொருளாகும், என்றாள் - என்று சொன்னாள், எ - று.—வேறு மிருகங்களினு மிக்க அன்புடைமையை வஞ்சகமாகக்காட்டலால் அதை மெய்யென்று கருதி "குழைவுடையஉழை" என்றாள். உண்டாட்டு=மகளிர்விளையாட்டு; விளையாட்டுமாம்.

225.—ஐயம் நுண் மருங்கு நங்கை அஃது உரைசெய்ய - (உண்டோ இல்லையோ என்கிற) சந்தேகத்தை விளக்கிற நுட்பமாகிய இடையையுடைய பெண்மணியானசீதை அவ்வார்த்தையைச் சொன்ன மாத்திரத்தில், ஐயன் செய்வென் என்று அமைய நோக்கி - தலைவன் [ஸ்ரீராமன்] (அப்படியே) செய்வேன் என்று இசைய அதைப்பார்த்து, தெளிவு உடை செம்மல் செப்பும் - புத்தித் தெளிவையுடைய லட்சுமணன் சொல்லத் தொடங்கினான்; அண்ணல் - அண்ணா! வெய்ய வல் அரக்கர் வஞ்சம் விரும்பினர் வினையில் செய்த கைதவ மான் என்று கடையில் காணுதி - (இது) கொடிய வலியையுடைய அரக்கர் வஞ்சனைசெய்யவிரும்பி தந்திரத்தினால் செய்த மாய மான் என்று முடிவில்காண்பீர், என்றான் - என்றுசொன்னான், எ - று.—செம்மல், அண்ணல் - இவைபண்பாகுபெயர்கள். ஐயன் - இது ப்ராகிருதத்தின் வழியாய்வந்த ஆர்யசப்தபவம்.

226.—தேவரை இடுக்கண் தீர்ப்பான் - (அதைக் கேட்டு) தேவர்களைத் துன்பத்தினின்றும் தீர்க்கவந்தவன் [ஸ்ரீராமன்], (தம்பியை நோக்கி) மாய மேல்அன்றுஎ வாளியின் மடிவு ஆம் - இது மாயமானாயின் தக்ஷணமே ஒரே பாணத்தினால் மடிந்துபோம், மடிந்தபோது - (அப்படி இது) மடிந்தகாலத்தில், காய் சினத்தவரை கொன்று - (அதுகாரணமாகக்) காய்கின்ற கோபத்தையுடையவர்களை [ராக்ஷஸர்களை] ஸம்ஹரித்து, கடன் கழித்தேம் உம் ஆதும் - நம்முடையகடனைக்கழித்தவரும் ஆவோம்; தூயதேல் பற்றிக்கோடும் - (அவ்வாறன்றி) மெய்ம்மானாயின் பிடித்துக்கொள்வோம், சொல்லிய இரண்டின் ஒன்று உம் தீயது எ உரைத்தி என்றான் - சொல்லப்பட்ட இரண்டில் ஒன்றையும் செய்தல் கெட்டதோசொல்லென்று வினவினான், எ - று.—கடன் என்றது தண்டகாரண்ணியவாசிகளாகிய முனிவர்களுக்கு வாக்குத்தத்தஞ்செய்த கடமையை. கழித்தேம் - வினையாலணையும்பெயர். ஆதும் - கோடும் என்பன தன்மைப்பன்மை எதிர்கால வினைமுற்றுகள் [நன் - சூ - 145]. இரண்டினொன்று என்புழி இன் உருபு ஏழாவதன்கூட்டிப் பிரித்தற்பொருளது [இலக்கணக்கொத்து - சூ. 42.]

227.—(அதைக் கேட்ட இலக்குமணன்) பொன் நின்ற வயிரத்தோளாய் - அழகுதங்கிய வஜ்ரபர்வதங்கள்போன்ற திருத்தோள்களையுடையவனே! பின் நின்றார் இனையர் என்று உம் உணர்கிலம் - (இந்த மானை

முன்னே ஓட்டி) பின்னே நிற்பவர் இத்தனையரென்றும் அறிகிலேம்; பிடித்த மாயம் என் என்று உம் தெளிதல்தேற்றும் - அவர் கொண்டவஞ்சம் ஏதென்றும் தெளிந்திலேம்; (மேலும்) இது யாவது என்று உம் ஓராம் - இதுயாதென்றும் அறியோம்; (ஆகையால்) முன்னின்றார் முறையில் நின்றார் முனிந்து உள வேட்டம் முற்றல் - அந்தணர் முறையில் நின்ற ரிஷியானவர் (நந்தந்தையைக்) கடிந்து சபித்த (லக்ஷியத்தின் உண்மையறியாத) வேட்டையை நாமாடுதல், புகழ் உடைத்து அன்று என்றான் - சிரேயஸ்கரமானதல்ல என்று சொன்னான், எ - று.—ஆம் - அசை. இனையர் என்பது இத்தனையர் என்பதன் மரூஉ. 'முன்னின்றார் முறையினின்றார் முனிந்துளவேட்டம்' என்பதற்கு சக்கிரவர்த்தி ரிஷிபுத்திரனையறியாமல் வேட்டையாடிக்கொன்ற கதையைக்கொண்டு பொருளுரைக்கப்பட்டது. அக்கதையை **புராணநாமவிவரணமென்னுந்** தலைப்பில் **தசரதன்** என்னும் பெயரிற் காண்க. இனி இதற்கு 'முன்னிருந்தவராகிய முறைவழுவாதுநின்ற பெரியோர்களால் விலக்கப்பட்ட வேட்டை, எனவும் பொருள்கூறலாம்.

228.—அ நாள் - அந்த ஸமயத்தில், சதுமுகன் தாதை - பிரமனுக்குத் தந்தையானவன் [ஸ்ரீராமன்], பகை உடை அரக்கர் என்று உம் - (இவ்வாறு செய்தவர்) பகையையுடைய ராக்ஷஸரென்றும், பலர் என்று உம் - (அவர்கள்) அனேகரென்றும், பயிலும் மாயம் மிகை உடைத்து என்று உம் - (அவர்கள்) செய்யும் மாயை மிகுதியையுடையதென்றும் (எண்ணி), பூண்ட விரதத்தை விடுதும் என்றல் நகை உடைத்து ஆகும் அன்று ஏ - நாம் மேற்கொண்ட விரதத்தை விட்டுவிடுவோமென்பது (பார்ப்பவர்) நகைப்புக்குக் காரணத்தை யுடைத்தாமல்லவா, ஆதலின் - ஆகையால், இது நன்று என்ன தகை உடை தம்பிக்கு சொன்னான் - இதைப் பிடிப்பது நன்மையென்று பெருந்தகையையுடைய தம்பிக்கு [லக்ஷ்மணனுக்குச்] சொன்னான், எ - று.—பூண்டவிரதமென்றது - துஷ்டநிக்ரஹ சிஷ்டாநுக்ரஹங்களை. ஸகலப்பிராணிகளையும் படைத்து அவற்றினியற்கையை யுள்ளபடியே யறியவல்ல பிரமனுக்குத் தந்தையாகிய ஸ்ரீராமன் இது மாயமானென்பதை யுணராதவனல்ல னென்பது தோன்றச் சதுமுகன்தாதையென்றார்.

229.—(இதுகேட்ட லக்ஷ்மணன்), அண்ணலே - அண்ணா! அடுத்தஉம் எண்ணி செய்தல் அமைதி அன்று ஓ - (ஒரு கார்யத்துக்கு) அநுரூபமானவற்றையும் நன்காலோசித்துச் செய்வது நிறைந்த குணமல்லவா; விடுத்து இதன் பின் நின்றார்கள் பலர் உளர் எனின் உம் - (இந்த மானை முன்னே வர) விட்டு இதற்குப்பின்னே நின்றவர்கள் [ராக்ஷஸர்கள்] அநேகரிருந்தாலும், வில்லால் தொடுத்த வெம் பகழி தூவி தொடர்ந்தனென் - (என் கையிலுள்ள) வில்லினால் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட உக்ரமானசரங்களைத் தூவிக்கொண்டுதொடர்ந்து, விரைந்து சென்று படுக்குவன் - சீக்கிரமாகப் போய்க் கொல்வேன்; அது அன்று ஆயின் - அப்படியல்லாமல் உண்மை

மானேயாஞல், பற்றினென் கொணர்வென் - பிடித்துக்கொண்டு வருவேன், என்ருன் - என்றுசொன்னுன், எ - று.

230.—அ இடை - அந்தச்சமயத்தில், அன்னம் அன்னுள் - (நடையில்) அன்னத்தை யொத்தவள் [சீதாப் பிராட்டி], அமுது உகுத்தால் அனைய செய்ய வாயிடை மழலை இன் சொல் கிளியினில் குழறி மாழ்கி- அம்ருதத்தைச்சிந்தினதுபோன்ற செவந்த வாயினின்றுண்டாகிற இனிமையான மழலைச் சொற்களை கிளிகொஞ்சுவதுபோற் கொஞ்சிக் குழைந்து, நாயக நீ ஏ பற்றி நல்கலை போலும் என்னு - ஸ்வாமீ! நீதானே (இதைப்) பிடித்துக் கொடாய்போலும் என்று சொல்லி, சே அரி குவளை முத்தம் சிந்துபு சிதறி போயாள் - செவ்வரிபடர்ந்த குவளைமலர்கள்போன்ற கண்களினின்று முத்துப்போன்ற நீர்த்துளிகளைச்சிந்தி வழித்தெறிந்து (பர்ணசாலையை நோக்கிச்) சென்ருள், எ - று.—ஆயிடை - அகரச்சுட்டு நீள யகரமெய்தோன்றியது [நன்னூல். சூ - 163]. அன்னம், அமுதஇவை முறையே ஹம்ஸம், அம்ருதம் என்னும் ஆரியமொழித்திரிபுகள். அனைய சொல் எனக்கூட்டுக. நீயே என்பதில் ஏகாரம் பிரிநிலை. என்னு - செய்யா என்னும்வாய்பாட்டு வினையெச்சம். செம்மை அரி=சேயரி [நன். சூ - 136]. குவளை, முத்தம் - உவமையாகுபெயர்கள். முத்தம், முத்து என்பன முக்தம் என்னும் வடமொழிச்சிதைவு. சிந்துபு - செய்பு என்னும் வாய்பாட்டு இறந்தகாலவினையெச்சம். போயாள் - போ - (பகுதி), ய் - (இறந்தகால இடைநிலை), ஆள் - (விகுதி.)

231.—புரவலன் - காத்தற்ருெழிலில் வல்லவன் [ஜகத்ரக்ஷகனை ஸ்ரீ ராமன்], போனவள் புலவி நோக்கி - (அப்படிப்) போனவளுடைய [சிதையினுடைய] பிணக்கத்தைப்பார்த்து, பொலம் கொள் தாராய் - அழகைக் கொண்ட மாலையை யணிந்தவனே [லக்ஷ்மணு], மான் இது நான் ஏ பற்றி வல்லையின் வருவேன் - இந்தமானை நானே பிடித்துக்கொண்டு சீக்கிரமாக வருவேன்; (அதுவரையில்) கான் இயல் மயில் அன்னுளை காத்தனைஇருத்தி என்னு - புனத்தில் வசிக்கின்ற மயிலை (சாயலால்) ஒத்திருப்பவளை [சீதையை]க் காத்துக்கொண்டிரு வென்று கட்டளையிட்டு, வேல் நகு சரம் உம் வாங்கினன் விரையல் உற்ருன் - கூர்மையின் விளங்குகின்ற பாணங்களையும் கோதண்டத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு விரைந்து செல்லத் தொடங்கினுன், எ - று.—அன்று, ஏ - அசைகள். நானே என்பதில் ஏகாரம் பிரிநிலை. தன்னியல்பு குன்ருத மயிலென்பார் கானியல் மயிலென்ருர். சரம் - வடசொல்.

232.—முன்னம் மகவாய் வந்த மூவரின் ஒருவன் போனுன் - முன் விசுவாமித்திரருடைய யாகத்தினிடத்தில் வந்திருந்த மூன்றுபேருக்குள், ஒருவன் பிழைத்தோடிப்போனுன்! இதனை அன்ன மாரீசன் என்று ஏ அயிர்த்தனென் - இந்த மானை அந்தமாரீசன்தான் என்று சந்தேஹித்தேன்! ஐயா - ஐயனே! இன்னம் உம் காண்டி - (நான் சொல்வதின் உண்மையை) இன்னமும் காணப்போகிறீர்! வாழி - வாழக்கடவீர்; ஏகு என - போய்

வாருமென்று, இரு கை கூப்பி - இரண்டுகைகளையும் குவித்து, பொன் அனாள் புக்க சாலை புறத்து நின்று ஏ காத்தனன் - லட்சுமிக்கு ஒப்பான சீதாதேவி போயிருந்த பர்ணசாலையை வெளியில்நின்றுகொண்டே காத்தல் செய்தான், எ - று.—முன்னமும் என்பதின் உம்மை அசையாக்கொள்க. இன்னமும் என்றதினும்மை இறந்ததுதழீஇயது. ஐயன் செல்லுமிடத்து அரக்கரால் ஒருதுன்பமுநேரிடாதிருக்கவேண்டி வாழி என்றார்.

233.—சிந்துரம் பவளம் செவ்வாய் முறுவலன் சிகரம் செவ்வி சுந்தரம் தோளினன் - செவந்த பவளத்தையொத்த செவந்த வாயினிடத்து புன்னகையுள்ளவனும் மலைபோன்ற இளமைப்பருவமுள்ள அழகிய தோள்களையுடையவனும் ஆகிய ஸ்ரீராமன், சந்திரற்கு உவமை சான்ற வதனத்தாள் சலத்தை நோக்கி - பூர்ணசந்திரனுக்கு உவமையாயமைந்த முகத்தையுடையவளது [சீதையினுடைய] கோபத்தைப்பார்த்து, மந்திரத்து இளையோன் சொன்ன வாய்மொழி மனத்து கொள்ளான் - ஆலோசனை யுள்ள தம்பி [லக்ஷ்மணன்] சொன்னவார்த்தைகளை மனதினிடத்திற் கொள்ளாதவனாய், அ மானினை தொடரல் உற்றான் - அந்தமானைத் தானே பின்தொடர்ந்து செல்லத்தொடங்கினான், எ - று.—த்ரியம்பகமென்னும் வில்முறித்தல் விராதன்வதம் முதலியவற்றைக் கண்டிருந்தும் வாழிகூறினமையின் செவ்வாய்முறுவலனாயினனென்க.

234.—(அந்தமாயமானானது) மெல்லமெல்ல மிதித்தது-(முன்னே)மெல்ல மெல்ல (நிலத்தை) மிதித்து நின்று, வெருவி வெறித்தது - (பின்பு) பயந்து வெறித்து, செவியை நீட்டி குரபதம் உரத்தை கூட்டி மீதில் குதித்தது - காதுகளை நீட்டி குளப்படிகளை மார்பிற்சேர்த்துக்கொண்டு மேலெழும்பிக்குதித்தது; (அது எங்ஙனமிருந்ததென்றால்), உதித்து எழும் ஊதை உள்ளம் என்ற இவை - தோன்றி வீசுகின்ற காற்று மனம் என்று சொல்லப்படுகிற இவற்றிற்கு, உருவ செல்லும் கதிக்கு வேறு ஏ ஒரு கல்வி காட்டுவது ஒத்தது - வேகமாய் ஊடுருவிச்செல்லுமோட்டத்தில் வேறொருவகை கற்பித்ததுபோலிருந்தது, எ - று.—அந்த மாயமான் வாயுவேக மனோவேகங்களைக்காட்டிலும் வேகமாயோடிற் றென்பதுகருத்து. குரபதம் - வடசொற்றொடர்.

235.—(அந்தஸமயத்தில்) உலகம் மூன்று உம் நின்று எடுத்து அளந்த பாதம் நீட்டினான் ஓட்டினான் - மூன்றுலோகங்களையும் (வாமனனாய் மஹாபலிக்கெதிரில்) நின்று (திரிவிக்கிரமஸ்வரூபத்தை) எடுத்து அளந்தருளின திருவடிகளை நீட்டி (அந்த மானின் பின்னே) ஓடும்படிசெய்தான்; தொடர்ந்த தன்னை ஒழிவு அற நிறைந்த தன்மை காட்டினான் அன்றி அன்று அ கடுமை யார் கணிக்கற்பாலார் - (அதனால்) தொடர்ந்து சென்ற தனது சிறிதிடமும் ஒழியாமல் ஸர்வவியாபியாய் நிறைந்திருக்குந் தன்மையைக் காட்டிவிட்டானேயன்றி அப்போது (அவன் சென்ற) அந்தவேகத்தை யார் மதிக்க வல்லவர்; மீட்டு உம் நாம் உரைத்தற்கு வேறு உம் ஓர் அண்டம் உண்டு ஓ - மீள

வும் நாமெடுத்துச்சொல்வதற்கு மற்றுமோரண்டமுளதோ, எ - று.—அம்மா-வியப்பிடைச்சொல்.

236.—குன்றிடை இவரும் - (அம்மான்) குன்றின்மேல் ஏறும்; கூட சென்றிடின் அகலும் - (அதைப்) பின்தொடர்ந்துபோனல் தூரமாய்ப்போகும்; தாழின் தீண்டல் ஆம் தகைமைத்து ஆகும் - (கூடச்செல்லுதற்குத்) தாமஸித்தால் தொடக்கூடுமான தன்மையதாகும் [நெருங்கி நிற்கும்]; நின்றது ஏ போல நீங்கும் - நின்றதுபோலவே ஓடிப்போகும்; (இப்படிச் செய்துகொண்டே) நிதிவழி நேயம் நீட்டும் மன்றல் அம் கோதை மாதர் மனம் என போயிற்று - பொருளுக்குத் தக்கபடி அன்பைப் பெருக்கிக்காட்டுகின்ற வாசனைபொருந்திய அழகிய கூந்தலையுடைய வேசிகளின் மனம் போல (ஒருவழிநில்லாது) போயிற்று, எ - று.

237.—(அதைக்கண்ட) வள்ளல் - உதாரசீலரானஸ்ரீராமர், காயம் வேறு ஆகி - இந்த மானின் வடிவம் வேறாகி, கருமம் வேறு ஆகிற்று அன்று ஏ- இது செய்கிறசெய்கை வேறாகியிருக்கின்றதல்லவா, ஏயும் ஏ - (இதன் வடிவும் செய்கையும்) பொருத்தமாகுமோ; இளவற்கு எண்ணம் ஏ என்னின் முன்னம் உண்டு - தம்பிக்கு (இதுவஞ்சனையென்கிற) எண்ணமே எனக்கு முன்பேயுள்ளது; ஆயுமேல் உறுதல் செல்லா - இது முன்பே ஆராயப்படுமாயின் இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் நேரிடா; நான் வருந்தியது அரக்கர் ஆயவர்கள் செய்த மாயம் ஏ ஆயது ஏ - நான்வருந்தியதற்குக் காரணம் ராக்ஷஸர்கள் பண்ணின- வஞ்சனையே யாயிற்றே, என்றான் - என்று திருவுள்ளத்தில் நினைத்தார், எ - று.—தமக்குத் துன்பம்பயப்பதாயினும் பிறர்க்கு உபகரிக்கு மியல்புடையராதலின் வள்ளலென்றார். ஆயதே - இதில்ஏகாரம் இரக்கப் பொருளது.

238.—(அப்போது) அ மாய அரக்கன் - அந்த வஞ்சனையையுடைய ராக்ஷஸன் [மாரீசன்], இனி பற்றுவான் அல்லன் - இனிமேல் (இவன்நம்மைப்) பிடிக்க வருவோனல்லன், பகழியால் செற்று வானில் செலுத்தல் உற்றான் என - தன்பாணத்தினால் கொன்று சுவர்க்கத்திற்கனுப்ப வுத்தேசித்திருக்கிறானென்று, மனம் கொளா - மனதிற்கொண்டு, உற்ற வேகத்தின் உம்பரின் ஓங்கினன் - மிக்க வேகத்தோடு ஆகாயத்தில் உயர எழும்பினன், எ - று.

239.—அ கணத்தினில் - தக்ஷணமே, ஐயன் உம் - ஸ்ரீராமபிரானும், புக்க தேயம் புக்கு - (அந்த மான்) போன தேசத்திற்போய், இன் உயிர் போக்கு எனா - அதன் இனிய வுயிரை நீக்கிவிடு என்று, தன் வெய்ய சக்கரத்தின் தகைவு அரிது ஆயது ஓர் செக்கர் மேனி பகழி செலுத்தினன் - தனது வெவ்விய சக்கராயுதம்போலத் தடைசெய்தற் கரிதாகிய ஒரு செந்நிறமுள்ள பாணத்தை ப்ரயோகித்தான், எ - று.—செக்கர் என்பதில் அர் போலி.

240.—நெடு இலை சரம் வஞ்சனை நெஞ்சு உற பட்டது - தகட்டுவடிவினதாகிய பாணமானது வஞ்சனையையுடைய நெஞ்சினிடத்திற் பொருந்

தும்படியாகத் தைத்தது; அ பொழுது ஏ - தக்ஷணமே, அட்ட திக்கின் உம் அ புறம் உம் புக - எட்டுத்திக்கிலும் அதற்கப்பாலும் (சப்தம்) சென்று கேட்கும்படி, பகு வாயினுல் - பிளக்கப்பட்ட வாயினுல், விட்டுஅழைத்து- (ஹாஸீதா லக்ஷ்மணுஎன்று) உரக்கக் கூப்பிட்டு, ஒரு குன்று என வீழ்ந் தனன் - ஒரு மலைவிழுவதுபோலே விழுந்தான், எ - று.—உறு குன்று எனவும்பாடம்; அப்பொழுது பெருமலைபோலே எனப்பொருள்கொள்க. வஞ்சனை என்பதை மாரீசனென்றும் கொள்ளலாம். ஒரு குன்று என என்ப தில் விழுந்தான் என ஒரு வினை வருவித்துப்பொருளுரைக்கப்பட்டது, மேல் வருவது அதுவாதலின். சரம்பட்ட அப்பொழுதே வீழ்ந்தனன் என்பதனுல் ராமபாணத்தின் வேகமும் பிரபாவமும் குறிக்கப்பட்டதாம்.

241.—வெய்யவன் தன் உருவொடு வீழ்தலும் - கொடியவனுகிய மாரீ சன் நிசரூபத்தோடு (கீழே) விழுந்த மாத்திரத்தில், செய்யது அன்று என செப்பிய தம்பியை - (இவ்வாறு செய்வது) தகுதியானதல்லவென்று சொல் லிய தம்பியை [லக்ஷ்மணனை] குறித்து, ஐயன் வல்லன் - என்னப்பன் சமர்த்தன்; என் ஆர் உயிர் வல்லன் - என் அரிய உயிர்போன்றவன் சமர்த்தன்; நான் உய்ய வந்தவன் வல்லன் - நான் பிழைக்கும்படி பிறந் தவன் சமர்த்தன்; என்று உன்னினுன் - என்று நினைத்தான் [ஸ்ரீராமன்], எ - று.—செய்யதன்று என்பதற்கு இது நிஜமானமானன்று எனவுங் கூறிய தாகக் கொள்ளலாம்.

242.—ஆசை நீளத்து அரற்றினன் வீழ்ந்த அ நீசன் மேனியை உடன் நின்றுநோக்கினுன் - திகாந்தத்தளவும் (தன்னுடைய சப்தம் கேட்கும் படி) இரைச்சலிட்டவனுய் விழுந்த அந்த நீசனுகிய மாரீசனுடைய தேகத் தை உடனே தாம் நின்று பார்த்து, மாசு இல் மா தவன் வேள்வியின்- குற்றமில்லாத பெருந்தவத்தினராகிய விசுவாமித்திரருடைய யாகத்தில், வந்த மாரீசன் ஏ இவன் என்பது உம் தேறினுன் - வந்திருந்தமாரீசனே இவன் என்பதையும் தெரிந்து கொண்டார், எ - று.—வேள்வியின் என்பதில் இன் ஏழனுருபு.

243.—உழைத்த வாளி உரம் புக - ப்ரயாஸத்தோடு எய்யப்பட்ட பாணமானது மார்பில் தைத்தலால், புல்லியோன் இழைத்த மாயையின்- இவ்வற்பன் செய்த ஒருவஞ்சனையினுல், என் குரலால் இசைத்து அழைத் தது உண்டு - என்னுடைய குரலோசைகொண்டு கூப்பிட்டதுண்டு, அது கேட்டு மழை கண் ஏழை அயர்வு எய்தும் - அவ்வோசையைக் (காதினுலே) கேட்டுக் குளிர்ச்சியான கண்களையுடைய சீதை சோர்வடைவாள், என்று உள்ளம் வருந்தினுன் - என்று மனம் வருந்தினுன் (ஸ்ரீராமன்), எ - று.— மாரீசன் ஒருநிலையில் நில்லாது ஓடித்திரிய மிகப்ரயாசத்தோடு இலக்குவைத் தடித்ததனுல் உழைத்தவாளி யென்ருர்.

244.—இளையோன் - தம்பி [லக்ஷ்மணன்], இன்னது மாய மாரீசன் மாற்றம் என்று ஏற்ற முன் உணர்ந்தான் எனின் - இது வஞ்சனையுள்ள மாரீசன் வார்த்தை யென்று ஏற்ற காரியங்களை முன்னே யறிந்துகொள்ள

வல்லவஞ்யின், என் ஆற்றல் தேரும் அறிவினன் - என்னுடைய வல்லமையையும் தெளிந்தறிதற்குரியவிவேகமுள்ளவனே யாவன்; ஆதலால்தேற்றும் என தேறினன் - ஆகையால் (சீதை சிந்தை கலங்காது) தெளிவிப்பான் என்று மனந்தெளிந்தான், எ - று.

245.—மாள்வது ஏ பொருள் ஆக வந்தான் அலன் - (இவன் இவ்விடத்து) மாண்டுபோவதையே ஒரு பொருளாகக்கொண்டு வந்தவனல்லன்; சூழ்வது ஓர் பொருள் உண்டு - இவன் ஆலோசிப்பதாகிய வேறு ஒருபொருளிருக்கிறது, (அதாவது) இவன் சொல்லினல் மூள்வது ஏதம் - இவனழைத்த சொல்லால் உண்டாகப்போகிற தீமைதான்; அது முடியாமுனம்- அத்தீமை முடிதற்குமுன்னம், மீள்வது ஏ நலன் - பர்ணசாலைக்குத் திரும்பிப் போவதே நன்மை, என்று அவன் மீண்டனன் - என்று நினைத்துக்கொண்டு அவன் [ஸ்ரீராமன்] திரும்பினன், எ - று.

மாரீசன்வதைப்படலம் முற்றிற்று.

சடாயுவுயிர்நீத்தபடலம்.

1.—சங்கு அடுத்த தனி கடல் மேனியார்க்கு - சங்குகள் பொருந்திய ஒப்பற்ற கடல்போலும் [நீலநிறமான] திருமேனியையுடைய ஸ்ரீராமபிரானுக்கு, அங்கு அடுத்த நிலைமை அறைந்தனம் - அவ்விடத்தில் நேர்ந்த நிலைமையைச்சொன்னோம்; கொங்கு அடுத்த மலர் குழல் கொம்பு அனட்கு- வாசனை பொருந்திய புட்பங்களை யணிந்த கூந்தலையுடைய பூங்கொம்பையொத்த சீதாப்பிராட்டியார்க்கு, இங்கு அடுத்த தகைமை இயம்புவாம் - இவ்விடத்தில் நேர்ந்த தன்மையைச் சொல்லுவோம், எ - று.— அங்கு என்றது மாரீசன்வீழ்ந்த இடத்தையும், இங்கு என்றது பர்ணசாலையையும் குறிக்கின்றது. இது கவிக்கூற்று.

2.—எயிறு அலைத்து முழை திறந்து ஏங்கிய செயிர் தலை கொண்ட சொல் செவி சேர்தலும் - (கோர) தந்தங்களைக் கடித்துக் குகைபோலும் வாயைத் திறந்து அழுத குற்றமுள்ள (மாரீசனது ஹாசீதா லக்ஷ்மண என்ற) வார்த்தையானது தன்காதில் விழுந்தமாத்திரத்தில், (சீதாதேவி) வயிறு அலைத்து - வயிற்றிலே யடித்துக்கொண்டு, விழுந்து - பூமியின்மேல் விழுந்து, குயில் தலத்திடை உற்றது ஓர் கொள்கையாள் - குயிலானது பூமியின்மேல்விழுந்ததாகிய ஒருகொள்கையை யுடையவளாகி, மயங்கினள் - மயக்கமடைந்தாள் [மூர்ச்சையடைந்தாள்], எ - று.— விழுந்து புலம்புங்கால் அவள்குரலோசை குயிலோசைபோறலின் குயிலென்றார்.

3.—இ உழை பிடித்து நல்கு என - இந்த மானைப்பிடித்துத் தா என்று சொல்லி, பேதையேன் வாழ்வு முதல் முடித்தனென் என - அறிவிலியாகிய நான் என்னுடைய வாழ்வை அடியோடே முடித்துவிட்டேன் என்று, மொய் குழல் - நெருங்கிய கூந்தலையுடையசீதை, கொடி படிந்தது என-

ஒரு பூங்கொடியானது தரையிற்படிந்தாற்போலவும், கோள் அரா இடிக்கு உடைந்தது என - பலம்பொருந்திய சர்ப்பமானது இடியோசை கேட்டுப் புரண்டாற்போலவும், புரண்டு ஏங்கினள் (தரையிலே விழுந்து) புரண்டழுதாள், எ - று.—மொய்குழல் - வினைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை.

4.—குற்றம் வீந்த குணத்தின் எம் கோ மகன் - குற்றமற்ற கல்யாண குணங்களையுடைய என் ப்ராணநாயகன், வாள் அரக்கன் புரி மாயையால்- வாளையுடைய அரக்கன் [மாரீசன்] செய்த வஞ்சகத்தால், இற்று வீந்தனன் என்னவும் - மடிந்து விழுந்தானென்று நான் சொல்லவும், இளையோய்- இளையபெருமாளே, ஒரு நீ என் அயல் நிற்றி ஓ என்றாள் - (உன்னண்ணனிடத்து) ஒற்றுமையுடைய நீ என்பக்கத்தில் நிற்கிறாயோஎன்று சொன்னாள், எ - று.—அரக்கர்க்கு வாள் சாதியடையாதலின், மானுருக்கொண்டு வந்த காலத்தும் மாரீசனை வாளரக்கனென்றாள்என்க. ஒரு நீ என்றது - "ராமஸ்ய தக்ஷிணோபாஹு:" என்று அவன்பிரிவையாற்றவொண்ணாத நீஎன்றபடி.

5.—(அப்படி சீதாதேவி சொல்லக்கேட்டலக்ஷ்மணன்) எண்மை ஆர் உலகினின் இராமற்கு ஏற்றம் ஓர் திண்மையார் உளர் எனல் செப்பல் பாலது ஓ - எளிமைநிறைந்த உலகின் கண்ணேஸ்ரீராமபிரானுக்கு அதிகமான ஒரு பலசாலியானவர் இருப்பர் என்று சொல்வது சொல்லத்தக்க பான்மையையுடையதோ; பெண்மையால் உரைசெய பெறுதிர் என - உம்முடைய பெண்தன்மையால் இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லப்பெறுகின்றீர் என்று, உண்மையான் அனையவட்கு உணர கூறினன் - உறுதிமொழிகளால்அச்சீதா தேவிக்குத் தெரியச்சொன்னான், எ - று.

6.—தையலீர் - மாதர்க்கரசியரே! கடல் ஏழு உம் - சப்தசாகரங்களும், உலகுஏழு உம் ஏழு உம்- பதினான்கு லோகங்களும், சூழும்ஏழ் மலை - உலகத்தைச் சூழ்ந்திராநின்ற சப்தகுல பர்வதங்களும், அவைதொடர்ந்த சூழல்வாய்- (ஆகிய) அவைகளாற் சூழப்பட்ட இடங்களில், வாழும் ஏழையர் சிறு வலிக்கு - வசிக்கிற அற்பர்களுடைய ஸ்வற்பபலத்திற்கு, இராகவன் தனிமை வாள் அமர் தாழும் ஏ - ரகுகுலதிலகனான என் தமையனது தனித்தன்மையானது வாளை யேந்திவருகிற யுத்தகளத்திலே குறையுமோ [குறையாது], எ - று.—இராகவன் - தத்திதாந்தம்; ரகுவினுடைய வம்சத்திற் பிறந்தவன் என்பதுபொருள். கடல்ஏழாவன:லவண, இக்ஷு, ஸுரா, ஸர்ப்பி, ததி, க்ஷீர, சுத்தோதக ஸமுத்திரங்கள் என்பவையாம்.—உலகம் பதினான்காவன: பூலோகம், புவர்லோகம், சுவர்லோகம், மகாலோகம், ஜனோலோகம், தபோலோகம், சத்தியலோகம், அதலம், விதலம், சுதலம், தராதலம், ரஸாதலம், மஹாதலம், பாதாளம் என்பனவாம். இவற்றுள் முன்னேழும் ஊர்த்துவ லோகங்கள் (மேலுலகங்கள்) என்றும், பின்னேழும் அதோலோகங்கள் (கீழுலகங்கள்) என்றும் சொல்லப்படும்.—குலபர்வதங்கள்ஏழாவன: மஹேந்திரம், கந்தமாதனம், மலயம், ஸஹ்யம், சக்திமந்தம், விந்தியம், பாரியாத்ரம் என்பனவாம்.

7.—பார் என கனல் என புனல் என பகா பேர் என திசை என முனியின். பேரும் - பிருதிவியும் தேயுவும் அப்புவும் வாயுவும் ஆகாசமும் [பஞ்சமஹாபூதங்களும்] அவன் கோபித்தால் நிலைகுலையும்: (ஆகையால்) கார் என கரிய அ கமல கண்ணனை யார் என கருதி இ இடரின் ஆழ்குவீர் - மேகம்போற் கருமையான அந்தத் தாமரைக்கண்ணனை [ஸ்ரீராமனை] யாரென்று நினைத்து இந்தத் துக்கசாகரத்தில் அழுந்தாநிற்கிறீர், எ - று.—ஆழ்குவீரென்றதனுல் இடரைக் கடலாகச் சொல்லப்பட்டது. முன்னுள்ள என ஐந்தும் எண்ணிடைச்சொற்கள். இதனுல் சக்கிரவர்த்தித் திருமகன் ஸர்வநியாமகன் என்பது ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. பிருதிவி யப்பு தேயு வாயு ஆகாசம் என்பதே பிரஸித்தமான முறையாயினும் இப்பாட்டிலடுக்கியதுபோலக் கூறுவதும் முறையாமென்பது சில முனிவர் மதமேயாம். பகா+பேர்=பகாமல் பெயர்வது, இடைவிடாமல் ஸஞ்சரிப்பதுஎன்றப்படி, வாயு; எதிர்மறைவினையெச்சவிகுதிதொகுத்தல். இது ஸதாகதி என்னும் வடமொழியின் பொருளுள்ளது. திசை என்பது பத்துத்திசையுமுணர்த்தும் பொதுச்சொல்லாயினும் இங்குஆகாயத்துக்குக்கொள்ளப்பட்டது.

8.—இராமன் நிசிசரற்கு இடைந்து போய் - ஸ்ரீராமர் ஒரு ராக்ஷஸனுக்குப் பின்னிடைந்துபோய் [தோற்றுப்போய்], எவ்வம் வந்து அடைந்த போது - (அவரை) துன்பம் வந்து சேர்ந்தபோது, அழைக்கும் ஏ - கூப்பிடுவாரா (கூப்பிடமாட்டார்); அழைக்கும் ஆம் எனின் - (அப்படிக்)கூப்பிடுவார் என்றால், மிடைந்த பேர் அண்டங்கள் மேல கீழன உடைந்துபோம் - நெருங்கிய பெரிய அண்டங்களெல்லாம் மேல்கீழனவாய் [தலைகீழாகி] நசித்துப் போம்; அயன் முதல் உயிர் உம் தீயும் - பிரமன் முதலிய சீவராசிகளும் தீய்ந்து போம், எ - று.—இதனுல் அண்டங்களுடைந்துபோகாமை முதலியவைகளே அவ்விராகவனுக்கு எவ்வம்வந்தடையாமைக்குச் சான்றென்பதுணர்த்தினர்.

9.—பகர்வது மாற்றம் என் - (அவன் பராக்கிரமத்தைக்குறித்து) யான் சொல்லவேண்டியதாகியவார்த்தை என்ன இருக்கிறது; மண் உம் வானம் உம் போற்ற - மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் துதிக்கும்படி, வல் திரிபுரம் எரித்த புங்கவன் - வலிய முப்புரங்களை யெரித்த தேவன் [ருத்ரமூர்த்தி], எற்றி நின்று எய்த வில் - நாணேற்றிநின்று பாணப்ரயோகம் பண்ணின தனுஸ்ஸானது, எம் பிரான் ஆற்றலின் இற்றது - (உமதுதிருக்கலியாணத்துக்குமுன்) எம்பிரானது [ஸ்ரீராமனது] தோள்வலியால் முறிந்தது; (ஆதலின் எம்பிரானது ஆற்றல்போல) அமைவது ஓர் ஆற்றல் உண்மை ஓ - நிறைவுள்ளதாகிய வேறொரு வல்லமை இருக்கிறதோ [இல்லை], எ - று.—பிரான் - விராட் என்னும் வடமொழிச்சிதைவு. பிரான் ஆண்பால்; பிராட்டி - பெண்பால். திரிபுரமெரித்தபுங்கவன் என்றது,—தாரகாசுரனுடைய குமாரர்களாகிய கமலாக்ஷன், வித்தியுன்மாலி, தாரகாக்ஷன் என்பவர்கள் மிக்க தவம்புரிந்து பரமசிவனுடைய அனுக்கிரகம் பெற்று இரும்பினுலும் பொன்னினுலும் வெள்ளியினுலும் சமைக்கப்பட்ட மதில்களோடு ஆகாசத்தில் சஞ்சரிக்கத்தக்க மூன்று பட்டணங்

களைப்பெற்று உலகத்தைப்பாழாக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவர் ஒரு பாஷண்டிவேஷம்பூண்டு நாரதமகாமுனிவரைத் தமக்குச்சிஷராகச்செய்துகொண்டு அந்த திரிபுராஸுரர்களுக்கும் அவர்களைச்சேர்ந்தவருக்கும் பரமசிவனிடத்து பக்திகெடத்தக்கதாகப் போதித்தார். அப்போது அவர்களும் அவர்களைச்சேர்ந்தவர்களும் சிவத்வேஷிகளானுர்கள். அதுகண்டு பரமசிவன் சினமூண்டு அவர்களை யெல்லாம் அப்புரங்களோடு எரித்துவிட்டார்,—என்னும் கதையையுட்கொண்டு இதை "இரும்புறுமாமதில்பொன்னிஞ்சி வெள்ளிப்புரிசையன்றோர், திரும்புறச்செற்ற" எனத் திருக்கோவையாருள் ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகள் கூறிய வாற்ருனுமுணர்க.

10.—சாவலன் ஈண்டு நீர் கருதிற்று எய்துமேல் - (உலகம்) காத்தலில் வல்லவனுனவன் [ஸ்ரீராமர்] இப்போது நீர் எண்ணினதை யடைவராகில், மூ வகை உலகம் உம் முடியும் - திரிலோகங்களும் அழியும்; முந்து உள தேவர் உம் முனிவர் உம் முதல செவ்வியோர் ஏவர் உம் வீந்து உளார் - முதன்மையாகிய தேவர்களும் முனிவர்களும் முதலாக உள்ள ஸாதுக்களெல்லோரும் இறந்தோராவார்; அறம் உம் எஞ்சும் - தர்மதேவதையும் (தன்னிலையில்) குன்றும், எ - று.—மூவகையுலகமு முடியாமை முதலிய குறிகளாற் காவலனுக்கு ஒரு தீங்கும் நேரிடாமையைத் தெற்றெனவுணரலாமென்ருரென்பது கருத்து. ஜகத்ரக்ஷணத்திலே ஸமர்த்தனுனவன் ஆத்மரக்ஷணத்திலே அஸமர்த்தனுகான் என்பதுதோன்றக் காவலன் என்றும், 'கோமகன் அரக்கர்மாயையா விற்றுவீந்தனன்' என்று பிராட்டியார் கருதிச் சொன்னவாக்கியத்தைத் தம்வாயாற்சொல்லவும் ஸஹியாமையால் 'ஈண்டு நீர் கருதிற்று' என்றும் கூறினுர். முந்துளதேவர் என்றது ஜந்மதேவர்களை. அவர் முப்பத்துமூவர்; அவர்களாவார்,—வசுக்கள் எண்மர் (8), ருத்திரர்கள் பதினெருவர் (11), ஆதித்தியர் பன்னிருவர் (12), இந்திரன் (1), பிரமன் (1) என்பவர்கள் ஆம்.

11.—பரக்க பகர்வது என் - விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டுவது என்ன இருக்கிறது; பண்ணவன் பகழி துரக்க - ஸ்ரீராமன் பாணத்தைப் பிரயோகிக்க, அது பட சோர்ந்து தொலைகின்ற அரக்கன் - அந்த பாணமானது அவனுடைய தேகத்தில் பட்டதனுற் சோர்வடைந்து இறந்து படுகின்ற அரக்கன், அ உரை எடுத்து அரற்றினுன் - அந்த வார்த்தையை யெடுத்துச் சொன்னுன்; அதற்கு இரக்கம் உற்று இரங்கலிர் - அதற்காக வருத்தமடைந்து அழாதவராய், ஈண்டு இருத்திர் என்ருன் - இவ்விடத்தில் (ஸ்வஸ்தசித்தத்தோடு) இரும் என்று சொன்னுன். (எ - று.)—தொலைந்து சோர்கின்ற என்ற விடத்து - சோர்ந்து தொலைகின்ற என முன்பின்னுக மாற்றிப் பொருள்கொள்க; அன்றி, வலிதொலைந்து சோர்கின்ற எனின் பொருள்சிறக்காமையறிக.

12.—என்று அவன் இயம்பலும் - என்று லக்ஷ்மணன் சொன்னமாத்திரத்தில், எடுத்த சீற்றத்தள் - மிகுந்த கோபமுடையவளும், கொன்ருல் அன்ன இன்னலள் - தன்னைக்கொன்ருலொத்த துன்பத்தையுடையவளும்,

கொதிக்கும் உள்ளத்தள் - பதைக்கின்ற மனமுடையவளுமாகிய சீதை, (இலக்ஷ்மணனைநோக்கி) நின்ற நின் நிலை இது நெறியிற்று அன்று என- நிற்கின்ற உன்னுடைய நிலையாகிய இது நன்னெறியானதல்ல என்று, வல்- வலிய, தறு கண்ணினள் - தாக்ஷிண்யமில்லாதவளாய், வயிர்த்துகூறுவாள்- பெருஞ்சினங்கொண்டு சொல்லுவாள், எ - று.

13.—ஒரு பகல் பழகினர் உயிரை ஈவர் - ஒருநாள் பழகினவர்களும் தங்கள் உயிரைக் கொடுப்பார்கள், (அப்படியிருக்க) பெருமகன் உலைவு உறு பெற்றி கேட்டும் நீ வெருவலை நின்றனை - உன்தமையன் வருத்தத் தையடைந்த தன்மையைக் கேட்டும் நீ அஞ்சாமல் நின்றுகொண்டிருக்கி ருய், வேறு என் - (இதற்குப்பரியாயம்) வேறு என்னஇருக்கிறது; யான் ஈண்டு எரியிடை வீழ்ந்து உயிர் இறப்பல் என - இனி நான் இப்போதே தீப்பாய்ந்து உயிரைவிடுவேன் என்று சொல்லி, எ - று.—இது குளகம்.

14.—தாமரை வனத்திடை தாவும் அன்னம்போல் - (வண்டுகள் பறக் கின்ற) செந்தாமரை மலர்க்காட்டில் தாவிச்செல்கின்ற அன்னத்தைப்போல, தூமம் வெம் காட்டு எரி தொடர்கின்ருள் தனை - புகையோடு கூடிய கொடிய காட்டுத்தீயைத் தொடர்ந்து செல்கின்றவளாகிய சீதையை, சேமம் வில் குமரன் உம் விலக்கி - காவலாகிய வில்லையுடைய இளையபெருமாள் (அப்படிப்போகாமல்) தடுத்து, சிறடி பூ முகம் நெடு நிலம் புல்லி சொல்லு வான் - சிற்றடிகளாகிய தாமரைமலர்களுக்கு தன்முகத்தைப் பெரிதான பூமி யிற் படிவித்து [ஸாஷ்டாங்கமாய்த் தண்டனிட்டு] சொல்லத்தொடங்கினன், எ - று.—இங்கு தாமரைவனம் காட்டெரிக்குவமையாதலின் செந்தாமரை யெனப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. உபமேயத்தில் தூம வெங்காட்டெரி என்றமையால் உபமானத்தில் வண்டுகள் பறக்கின்றமை கொள்ளப்பட்டது. சிறடி (=சிறுமை + அடி).

15.—துஞ்சுவது என்னை - நீர் இறப்பதற்குக்காரணம் என்ன? சொற்ற சொல்லை யான் அஞ்சுவென் - நீர் சொன்ன சொல்லை நான் அஞ்சா நின் றேன், மறுக்கிலன் - (உமது கட்டளையை) மறுக்கமாட்டேன், அவலம் தீர்ந்து இனி இஞ்சு இரும் - மனவருத்தம் நீங்கி இனி இவ்விடத்தில் சுகமா யிரும், அடியனேன் ஏகுகின்றனன் - அடியேன் போகின்றேன், வெம் சினம் விதியினை வெல்ல வல்லம் ஒ - நம்மீது மிகுந்த கோபத்தையுடைய விதியை வெல்ல வல்லமையுடையோமோ, எ - று.—இங்கு இரும் எனற் பாலது இஞ்சிரும் என வந்தது ஓர் போலிவழக்கு. வெல்ல்வ்ல்லமோ - என்பதில் ஒகாரம் எதிர்மறை.

16.—அடியனேன் போகின்றேன் – அடியேன் போகின்றேன், பொரு ந்தி வந்து கேடு ஆகின்றது - இசைந்து வந்து கெடுதியுண்டாகப்போகிறது; நீர் அரசன் தன் ஆணை மறுத்து ஏகு என்றீர் - நீர் அரசனதுகட்டளையைத் தடுத்துப் போவென்று அடியேனுக்கு நியமித்தீராய், தமியிர் இருக்கின்றீர்- தனியே யிருக்கிறீர், என்று - என்றுசொல்லி, பின் வேகின்ற சிந்தை யான் விடைகொண்டு ஏகினன் - பிறகு வேகின்ற மனமுடையவனாய் உத் திரவு பெற்றுக்கொண்டுபோனன், எ - று.—வேகின்ற சிந்தையானனதற்

குக் காரணம், பிராட்டி தான் அரசன்தன் ஆணையை மறுத்தலுடன் தன்னையுமங்ஙனஞ்செய்ய வுடம்படுவித்தலும் தனிமையினேரிடப் போகுமனர்த்தங்களுமேயாம்.

17.—இருப்பனேல் இவர் எரியிடை இறப்பர் - நான் (போகாமல்) இவ்விடத்தில் இருப்பேனாயின் இவர் நெருப்பில் விழுந்து இறப்பார்; பொருப்பு அனையானிடை போவேன் ஏ எனின் - மலைபோலும் என்னையரிடத்தில் போவேனேயானால், அருப்பம் இல் கேடு வந்து அடையும் - மஹத்தானகெடுதிவந்துசேரும்; ஆர் உயிர் விருப்பனேற்கு - அருமையாகிய உயிரினிடத்தில் விருப்பமுள்ள எனக்கு, என் செயல் என்று விம்மினான் - என்னசெயலிருக்கிறது என்று அழுதான், எ - று.—அற்பம் என்பது அருப்பம் என நின்றது.

18.—அறந்தனால் அழிவு இலது ஆகின் ஆக்கலாம் - தர்மமார்க்கத்தினால் நமதுகருத்து நிறைவேறுவதாயின் அவ்வாறு செய்யலாம்; (அவ்வாறாகாமல்) இவர்க்கு இறந்துபாடு உறும் இதனின் - இந்தப் பிராட்டியார்க்கு இறந்துபடுதலுண்டாகிற இதனினும், தொல் வினை பிறந்து போந்து இது படும் பேதையேன் - பழவினையால் பிறந்துவந்து இந்தப்பாடுபடுகிற அறிவிலியாகிய நான், இ வழி துறந்து போம் இதனை ஏ துணிவென் எனு - இந்தவிடத்தை விட்டுப்போகிற இச்செய்கையையே நிச்சயிப்பேன் என்று.

19.—யான் போவது புரிவல் - நான்போதலைச்செய்கிறேன் [போகிறேன்]; புகுந்தது உண்டு எனின் - (ஏதேனும் தீங்கு) சம்பவித்ததுண்டானால், காவல் செய் எருவையின் தலைவன் கண்ணுறும் ஆவது காக்கும் - காவற்றொழிலைச் செய்கின்ற கழுகரசன் [ஜடாயு] பார்த்து தம்மாலானமட்டும் காப்பாற்றுவர், என்று அறிவித்து - என்று தெரிவித்து, தேவர் செய் தவத்தினால் - தேவர்கள்செய்த தபோபலத்தினால், செம்மல் அ வழி ஏகினான் - (தமையன் மானைத்தொடரத்திச்சென்ற) அந்த மார்க்கமாக பெருமையிற் சிறந்தோன் [லக்ஷ்மணன்] போனான், எ - று.—இளையபெருமாள் பிராட்டியாரைத் தனியேயிருத்திச் செல்லவே ராவணன் வந்து அவரைக் கவர்ந்து போவன், போகவே அதுகாரணமாக சக்ரவர்த்தித் திருமகனார் ராவணன் முதலிய ராக்ஷஸரை வேரோடு களைந்து தேவர்கட் கின்பத்தை யுண்டாக்குவர்; ஆதலின், 'தேவர்செய்தவத்தினால் செம்மலேகினான்' என்றார்.

20.—இளையவன் ஏகலும் - இளையபெருமாள் சென்ற மாத்திரத்தில், இறவு பார்க்கின்ற வளை எயிற்று இராவணன் - அவன் செல்லுதலை எதிர்பார்த்திருந்த [ஸமயம்பார்த்திருந்த] வளைந்த தந்தங்களையுடைய இராவணன், வஞ்சம் முற்றுவான் - (தான் செய்யக்கருதி வந்த) வஞ்சனையைமுடிக்கும் பொருட்டு, வரி மூளை தண்டு ஒரு மூன்று உம் - கட்டமைந்த மூங்கிற் றண்டொரு மூன்றையும் [திரிதண்டத்தையும்], மு பகை தளை அரி தவத்தவர் வடிவு உம் தாங்கினான் - முப்பகையாகிய பந்தத்தை அறுக்கிற தவசியர் வடிவத்தையும் [ஸந்யாஸி ரூபத்தையும்] தரித்தான், எ - று.—தாங்கினான் என்பதை முற்றெச்சமாக்கி 23-ம் பாட்டிலுள்ள நணுகினான் என்பதனோடு

முடித்துப்பொருளுணர்க. முப்பகையாவன,—காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்பன.

21.—ஊன் இலன் ஆம் என உலந்த மேனியன் - ஆகாரமில்லாதவன் என்றுசொல்லும்படிவாடியசரீரத்தையுடையவனும், சேண் நெறி வந்தது ஓர் வருத்த செய்கையன் - நெடுந்தூரம் நடந்துவந்ததாகிய மிக்க வருத்தத்துடன் கூடிய செய்கையையுடையவனும், பாணி இன் நடத்திடை படிக்கின்ருன் என வீணையின் இசை பட வேதம் பாடுவான் - சங்கீதத்தை (காண்போர்களுக்கு) இனிதாகிய நடனத்திற் பொருத்திப்பாடுவோன்போல வீணைகானத்துடன் ஒற்றுமைப்பட ஸாமகானம் செய்பவனும், எ - று.

22.—பூ பொதி அவிழ்ந்தால் அன்ன நடையன் - மலர்கள் கட்டவிழ்ந்தாற்போன்ற நடையையுடையவனும், பூதலம் தீ பொதிந்தது ஆம் என மிதிக்கும் செய்கையன் - பூமியில் நெருப்புப் பரவியிருப்பதுபோல மிதிக்கின்ற செய்கையையுடையவனும், காப்பு அரு நடுக்கு உறும் காலன்- தடுத்தற்கரிய நடுக்கமிருந்த கால்களையுடையவனும், கையினன் - (காப்பருநடுக்குறும்) கைகளையுடையவனும், மூப்பு எனும் பருவம் உம் முனிய முற்றினன் - மூப்பென்கிற பருவமும் வெறுக்கும்படி முதிர்ந்தவனும், எ - று.—காப்பரு நடுக்குறும் என்றதைக் கையினன் என்றதற்குங் கூட்டுக.

23.—தாமரை கண்ணெடு ஏர் தவத்தின் மாலையன் - பத்மாக்ஷத்தோடு கூடிய அழகிய தவத்திற்குரிய மாலைகளை யணிந்தவனும், ஆமையின் இருக்கையன் - ஆமைபோல் ஐம்பொறிகளையுமடக்கிய நிலையையுடையவனும் [கூர்மவிருத்தியையுடையவனும்], வளைந்த ஆக்கையன் - வளைந்ததேகத்தையுடையனும், நாமம் நூல் மார்பினன் - பிரசித்தமுள்ள முப்புரிநூலை யணிந்த மார்பையுடையவனும் ஆகி, தூ மனத்து அருந்ததி இருந்த சூழல்வாய் - பரிசுத்தமாகிய மனதையுடைய அருந்ததியேயென்றுசொல்லத்தக்கசீதாதேவியிருந்த பர்ணசாலையினிடத்து, அணுகினன் - நெருங்கினன், எ-று.—யாக்கை என்பதின் யகரமெய் கெட்டு ஆக்கை எனநின்றது புணர்ச்சியில்விகாரம். அருந்ததி என்றது கற்புநிலைநோக்கி. அருந்ததி என்பவள் வஸிஷ்டமஹாமுனிவருடைய மனைவி. கற்புடையார்பலரினும் இவளை மேன்மை யாச்சொல்வதென்னையெனின், நக்ஷத்திரநிலையிலும் கணவனைப்பிரியா திருத்தலாலென்க. அதை இங்ஙனமறிக:—வடக்கில் ஸப்தரிஷி மண்டலமென்று 2700 வருஷங்களுக்கு ஒருசுற்றுசுற்றுகிற நக்ஷத்திரக்கூட்டமொன்றிருக்கிறது அதில் நான்கு நக்ஷத்திரம் நீண்டசதுரமாய்ப் பெட்டிப்பண்டிபோ லிருக்கின்றன. அவற்றின்முன்புறத்தடியில் நடுவளைந்த ஏர்க்காலைப்போலேமூன்று நக்ஷத்திரமிருக்கின்றன. இவற்றில் நடுநக்ஷத்திரம் வஸிஷ்ட நக்ஷத்திரமென்பதாம். அதனடியிற்கிட்டினதாய் நுட்பநோக்கினுற் காணப்படத்தக்கதொரு நக்ஷத்திரமிருக்கின்றது, இதுதான் அருந்ததி நக்ஷத்திரம். இதைவிவாகத்தில் பிரவேச ஹோமம் என்கிறசடங்கில் மணமகளுக்குக் காட்டுவதுண்டு, இதுகற்புநிலையை நோக்கி யென அறிக.

[தொடர்ச்சி]

அலங்காரவிஷயம்.*

அலங்காரமாவது காவியத்தின் சீரைவிளக்கும் ஓர்சாஸ்திரமாம்; எனவே, பாஷைக்கு அழகை விளக்கும் நூல் அலங்காரமென்றதாயிற்று. அழகுள்ளது இனிப்பாகுமன்றி ஏனையதாகாது. துய்க்கத்தகுவனவற்றையெல்லாம்சீர்ப் படுத்திக்கொள்வதே சீரியோர்செயலாக் காண்கின்றும். வாக்கியங்களுள் குற்றநற்றங்களைப்பகுத்து நுட்பமாயுள்ள கருத்தினையுணரவும், அங்ஙனமே சிறந்ததோர் நூலியற்றவும், அணிநூலன்றிக் கருவிவேறின்றும்; ஆகலின் இது இன்றியமையா வைந்திலக்கணங்களுள் ஒன்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இவ்விஷயம் தமிழ்நூல்களுள் சிறிதே காட்டி அணியியல் எனக்கூறப்பட்டது. அணிகளாவன,—

“சுவைசான்ற சொற்பொருளுஞ் சோதி யணியு
நவையிலா நற்குணமு நாடி—அவையுறூஉம்
நன்னடையு நல்லொழுக்கு மின்ன பிறபலவும்
பன்னருஞ்சீர்க் காப்பியத்தின் பாங்கு”

எனத் தொகுக்கப்பட்டவையாம். இவைதாம் காவியத்தின் அமைப்பாய்நின்று அழகுசெய்வனவாதலின் அணிகள் எனவும் அலங்காரங்கள் எனவும் பெயர்பெறும். [அலங்காரம் என்னும்வடமொழி கருவிப்பொருள்விகுதிபி னமைந்ததாதலின் அணி என்னுந் தமிழ்மொழியையும் அவ்வாறேகொள்க; விகுதி தொக்கு நின்றது]. அழகாவது அகங்கனிந்த சான்றோருவக்கு மாறு நிற்குமோர்தன்மை. இதற்கு நன்கமைந்த உறுப்பு பண்பு நடை முதலிய பலவுங் காரணமாகலின் அணியெனத் தட்டில்லை. ஆயினும் மக்கட்கு உடுப்பனவும் முடிப்பனவும் பூசுவனவுமாகிய வெல்லாம் அழகுசெய்வனவா யிருப்ப, கைவளை தோள்வளை முதலியவற்றையே அணியெனக்கூறுமாபோல் ஈண்டும் உவமைமுதலியவற்றையே வெளிப்படையாத்தோன்றுஞ் சிறப்புப் பற்றிக் காரணவிடுகுறியா அணி யென்பது மரபு. இவையாவும் உலகவமைதி போலக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன; எங்ஙனமெனின்,—

†“காப்பியத் தியல்பே கருதுங் காலை
யாப்பினு முறையினு மியைந்து பொலிவுறுஞ்
சொற்பொருள் யாக்கையாத் தொனியே யுயிரா
வற்புத வுவமை யாதி யணியாச்
செறிவு முதலிய சிறந்த பண்பா
வெறிகொள்பாப் பாகே வேண்டுபல் பாகமாக்
கைசிகி முதலிய கருத்துறு விருத்தியாத்
தைசிக வைதர்ப் பியாதி நடையாப்

---

* இவ்விஷயம் தி - ஈ - ஸ்ரீநிவாஸராகவாசாரியரா லியற்றப்பட்ட அணிவிளக்கம், அலங்காரஸாரம் என்னும் நூல்களிலிருந்தும் வேறுசிலநூல் களிலிருந்தும் சேர்த்து எழுதப்பட்டது.

† காப்பியம் என்பது காவியம் என்னும் ஆரியமொழிச்சிதைவு.

"பொருந்திய தொடையே பொற்புறு சயனமாத்
திருந்திய வுலகிற் றிகழுமென் றனரே"

என்னுமாற்றறிக. இதில் உரை என்றது கட்டுரையை. இவற்றினிலக்கண முதலானவை மேல்விளக்கப்படும். இதுநிற்க.

காவியத்தின்பயன்என்னெனின்,—

"புகழும் பொருளும் புவனத் தியல்புந்
திகழு மொழிமுறையுந் தீதொழிபு மொப்பில்
மகிழ்வு மடவரல்போன் மாணறிவு நல்கி
நிகழுமே காப்பியத்தி னேர்"

என்றுரைக்கப்பட்ட பலவுமென்க. இவற்றுள்,—

புகழ்—நற்கருமங்களாலாகியதோரிசையாதலால் இம்மையில் மேன்மைக்குக்காரணமாவதுபோல் சுவர்க்கம் புகுதற்குங் காரணமாமென்பதுதருமநூற்றுணிபு. காப்பியஞ்செய்தலும் உலகிற்குஅறிவைவிளக்கு நற்செயலாதலானும் புலமையுந்திறமையும் விளக்குமாதலானும் புகழ்பயக்குமென்னப்பட்டது.

பொருள்—அறத்திற்கு மின்பத்திற்குஞ் சாதனமாய வெறுக்கை. இதனை அரசரவையிற் பரிசுபெறுதன் முதலியவற்றால் பயக்குமென்பதுகருத்து.

புவனத்தியல்பு—நாடு காடு மக்கள் விலங்கு முதலியவற்றின் தன்மை செய்கை முதலியன. இவற்றையறியாது உலகினெப்புரவொழுகலரிதேயாம்.

திகழுமொழிமுறை—கருதியாங்கு கருத்துப் புலப்பட்டு உள்ளத்தையுருக்கவு முடன்படுத்தவுந்தக்க பொருளமைந்த சொற்களை நாகரிகமாப் பிரயோகிக்குந்திறன். உலகத்தின்கண் உணர்வுமிக்கோர் உண்பன உடுப்பன இருப்பன முதலியவற்றை அழகினவாச் செய்தே இன்புறுகின்றனர், அங்ஙனமொழுகாதாரையுங் கடிகின்றனர்; ஆதலின் மொழிவதினும் இவ்வாறுயதிருத்தம் வேண்டுவர்.

தீதொழிபு—பிணி வறுமை மனக்கவலை முதலியன நீங்குதல்; புண்ணிய சரித்திரமன்றோ காப்பியநுதலியபொருளுட்டலை.

ஒப்பில்மகிழ்வு—கடவுளைக்காண்டலிற் றோன்றும் பேரானந்தம்போல அநுபவகாலத்து மற்றவை மறக்கச்செய்யுமாறுதோன்று மோர் மாமகிழ்ச்சியாம். காப்பியத்தினுயிர் சுவை(=ரஸம்) யாதலின் இங்ஙனமுரைக்கத் தடையின்று. கடவுளுஞ் சுவைவடிவெனச் சுருதியுணர்த்தியது.

நன்று. இப்பயனெல்லாம் பிறவாற்றானமையாதனவல்லவாகலின் இதற்குச் சிறப்பன்றே என மொழியற்க. ஓர் பயனை நாடிப் பலவுபாயங்களுலகத்திடை யிருக்கக் காண்கின்றோம். அன்றியும் ஒவ்வொன்றினமையுமொவ்வொருபயனு மிதிலொருங்கே யமைதல் சிறப்பாம். ஆங்காங்குதிரிந்து கொள்ளற்பால பல பண்டங்களும் ஓராவணத்திடை மலிந்துகிடைக்கிற் கொள்வோர்க்குக்கொண்டாட்டமன்றோ? மேலும்புலமைத்திறனுறும்புகழ் பொருள்முதலியபோல் ஏனையவற்றானுமவை சிறப்பினவாகா. இலக்கணநூலினும் நியாயநூலினும் சொற்பொருணுட்பம் இங்ஙனந்தேறா. திருஷ்டாந்தத்தி னுறைக்கச்செய்யுமிதன்கண்ணேயன்றி உலகவியல்பும் பொருணூல்

முதலியவற்றினும் கருத்தினமையா. இப்பயனியாவும் அறமுதலிய நான்கின் பாலேபடுமாகலின் அவற்றைப் பொதுவினுஞ்சிறப்பினும் விளக்குந் தனிநூல் பலவுளவாயிருப்ப இந்நூல் சிறப்பின்றேயாமெனின் அங்ஙனமன்றெனக் காட்டப்படுகின்றது, 'மடவரல்போன்மாணறிவுநல்கி' என ; என்னை—

"அரசனை யொக்கு மருமறை நூலே
நண்பனை யொக்கு நற்புரா ணம்மே
நேரிழை யொக்கு நிகரில்காப் பியமே"

என்றாராகலின். சத்தப்பிரமாணமாகிய வேதம் அரசனைப்போலத் தன்சொன் மாத்திரையானேஉலகைநியதிப்படுத்துவதுபற்றிஅங்ஙனமொழுகற்கு அச்சமே காரணமாம்.—அர்த்தப் பிரதானமாகிய புராணம் நேசனைப்போலப் பயனைக் காட்டி நியமிப்பதனான் அப்பயன் உள்ளத்துறைப்பக் காரணமின்றாம். இங்கு அர்த்தமென்பது அர்த்தவாதம் ; அதாவது 'பயனுரைத்தல்.—தொனிப்பிரதானமாகிய காவியமோ மங்கையர் ஸரஸஸல்லாப விநோதங்களினாலே ஆடவரை வயப்படுத்தி மனக்களிப்பொடு தங்குறிப்பி லொழுக்குவதுபோலக் குணாலங்கார மாதுரியத்தினான் மனங்களித்துக் குறித்த பொருளினூன்றி ஒழுகச் செய்வதாகலின் ஒப்பற்ற வுபதேசமேயாம். இதனால் காப்பியஞ் சிறந்த பயனுடைத்தெனக்குறையில்லை. ஈண்டு புராணமென்பது இதிகாசத்தையுங் குறிக்கும். வேதபுராணாதிகளிலும் குணாலங்காரங்களுள்ளனவாய் தொனிப்பிரதானமாகிய வாக்கியங்களிருக்கின்றமையின் அவற்றின் பொருணுட்பம் புலப்படவும் இவ்வலங்காரநூல் கற்கற்பாற்று. ஆகவே இது மீமாம்ஸையோடொக்க வைதிகநூலெனவுங் கொள்ளப்படும்.

இவ்வாறு பெரும்பயனுளதாய இந்நூலினுள்ளே ஸரஸஹ்ருதயர்க்கேயன்றி ஏனையோர்க்குப் புகுதலெளிதன்று. என்னை,—

"கன்ன லன்ன கவிபயின் றோர்க்கே
இன்ன காப்பிய மினிமையீ கும்மே
இன்ன லில்லா விந்துவின் கரங்கள்
தன்ன நிலாமணி யல்ல தருகாதே"

என்றாராகலின்.

ஆயின் கவிகளின்சாரமுணர இந்நூற்பயிற்சியும், இந்நூலிற்புகக்கவிப்பயிற்சியும் வேண்டுதலால் *ஒன்றனையொன்றவாவுதல் என்னும் குற்றமெய்துமேயெனின், எய்தாது ; இது சொற்பொருளுணர்ச்சியின்கண்ணே குற்றமாவது, ஏனையவிடத்தாகாது ; ஆதலானும், பொதுமையிற் கவிகளிற் பயின்று கனிந்தநெஞ்சுளர்தமக்கு அவற்றின் பாகு பாடுகளையறிய இந்நூல்வேண்டலானும் என்க. காரணகுணம் காரியகுணம்பொருந்துமிடத்தன்றிப் பயன்படாமை யுலகத்திற்காணப்படுதலின் இந்நூற்பயனுங் காவியப்பயிற்சியிற் கனியா நெஞ்சத்து உதவாதென்பதுதோன்ற 'இன்னலில்லாவிந்துவின்கரங்க டன்னநிலாமணியல்லதருகாது' என திருட்டாந்தங் காட்டப்பட்டது.

[தொடர்ச்சி]

* ஒன்றனையொன்றவாவுதல் என்னுங் குற்றத்தை அந்யோந்யாச்ரயதோஷம் என்பர் வடநூலார்.